

வமயச்சுத்தை விட்டு விழ்த்தெழுந்திருந்து செய்த பாவத்துக்கு விதனப்பட்டுப் பிராத்தித்துக்கொள்.

தயாதிகமனஸ்தாபஞ் சொல்லவும்.
எட்டாமுணர்த்துதல் முற்றுப்பெற்றது.

குறள். கூ. அக்காரம்.

விருந்தோம்பல்.—On Hospitality.

அக. உடைமையுளின்மை விருந்தோம்பலோம்பா
மடமைமடவார்களுண்டு.

பு. விருந்தோம்பலாகிய தருமத்தைப்பேணாத பேதமையானது பொருளுடையவருக்குங் காலத்திலேதானே தரித்திரமாம், அந்தப் பேதமையானது அறிவில்லாதவர்களிடத்திலே உள்ளதாம், ஏறு.

That stupidity which exercises no hospitality is poverty in the midst of wealth. It is the property of the stupid. Drew.

கூய. மோப்பக்குழையு மனிச்சமுநத்திரிந்த
நோக்கக்குழையும் விருந்து.

பு. அனிச்சப்பூவானது, மோந்துபார்க்க வாடும், விருந்தினனாவன் விருந்துசெப்பவன் முகம் வேறுபட்டுப்பார்க்க வாடுவான், ஏறு.

As the Anicham flower fades in smelling, so fades the feast when the face is turned away. Drew.

As that sweet flower that droops its heads and dies
When once its fragrant odor is inhaled,
From an averted face so shrinks the guest. Ellis.

பஞ்ச தந்திரக் கதை.

[Continued from page 62.]

அமராவதி நகரத்தின்புறந்த வேதியர் நால்வர் மிடியாற்றுள் புறப்போழ்தியாமடைந்தபொருளின்மையை இன்மையாக்குமிடநாடிச் செல்வோக—பொருளில்லார்க்கு வநடுவதிதவினுமின் பிலையென்றிவனன் கடைப்பிடித்து நாலவரு மறு தேயம்போகா நிற்கையில், கழிப்பிராந்திக்கரையணித்தாகப்பைரவாந்தி என்னும் யோகி ஒருவன் எல்லாம் வல்லோனாய் வீற்றிருக்கின்றனனெனவறிந்தம் மடத்திலவனுழைச்சென்றியன்ற மட்டும் பூக்கவத் துறவியினர் வழிபாட்டிற் கிரங்கியும் வரவின் காரணமேதென—அவர்கன்—அடிகளே எம்மைநல்கின்ற நஞ்சுரவைத் தொலைப்பான மிக்க பொருள் வினையாலெந்நாடு துறந்து புறம்போந்தனம்—ஆனாலப்பொருட்குவை துணியின் செய்கையாலன்றியெய்துவதன்றதவினியித்தஞ் சார்துணையு முயலவேண்டுமென்று துணியினைத்தொஞ் சரணடைந்தோமினித் தேவரீரெம் விழைவை முடிப்பீர் மறுப்பீரேலெம் முயிரை தும்பால்விடுக்குதுமென—யோகியினர் பரபரப்பைபுற கடைப்பிடியையுமுணர்ந்து நான்கு கித்தியைச் சித்தித்தனனோரை நோக்கி நீவிர்மயகிரி நெறிப்பறிப் பிசகாது போயின், போவுழியெவ்வர்த்தியாண்டு விருமோவவற் காண்டு கித்தியாமென்றுரைத்தவர் கடலேகிது நான்கு திரிச் சிலைகளை வைத்த பின்னப்பொன்வருப்போரங்ஙனமவராணையைச் சிரமேற்றுக இமய மலையிடத்திற் போகச் சிறிதாறு கடக்கை பிலொருவன் வர்த்திழீந்ததக்கால அன்னவனங்குத்தொட்டுப் பார்ப்புனித்தாயிரக்கனியாவருக்கவவன்றனை விட்டு நடுத்த வேளையோரை மித்திரரேதும்மவாக்கெடத் தாம்பிரங்கொண்மினெனக் கேட்டு மூவரும் பேதாயித்தாலென்னபயனித்தெத்துணைப் பெரினு நமமிடிமை பெய்துணையும்கலாதாறான் யாழன் செல்லு குமெனவுரையாடியவர் முந் செல்லா கிற்கவவன்றன் னூற்றலளவு

செம்புவாரிக்கொடு வந்த நெறிசென்றன்ன—பின்னர் முன்னர்க்கு நியவம் மூவருமோர் கூடப்பாடு செய்மைபோவுழிபுக் கொருத்தன் மலைத்திரி வீழுவவன்நன்னதொட்டிமற்றோரை நோக்கி இவ்வென் னிகளைக் கைக்கொடுமின்வேமெனவல்லிருவரு முற்படப் பொற்கு வையிருக்குமாகலால் யாம்பொருதுமெனவவர் போயபின்னவ னும் வெண்பொன்னிராகியிற்றன்வல்கியன்மனகமந்து சென்ற னன் பின்பவென்கியிருவரு நடக்கையில் ஒருவன் சிரத்திரி நில த்தில் வீழுவவன்நெருண்டிக்காண்புழி பொற்றிரளிநுந்தமையா னவன் களிப்பின்பெருக்கிலிழீந்தினவனாய் நண்பனே நமமிச்சை மட்டுஞ் சொன்னத்திரைக்கொடு செல்லுதும் வருதியெனவப்பே ராசைப்பேதை அறிவிலார் முன்னே மணித்திரைநுப்பனவாமா தலானுச் செல்லவெனப் பின்பவன் யானிச்செம்பொனேற்றுக் கொண்டுன்வரவேக்கிக்கொடிருப்பனவிரைவில் வருதியெனவவன் னுனமாகவென்மவண்விட்டகவுழிபெயிலின் வருத்திப்பகிநீர்வே ட்கையார் கித்திரைநி தப்பி இவ்வவனுழைக்கையிலங்கொரு மனி த்தன்மலையொரு சக்கிரஞ் சுழலவும் அவனுடலெங்குஞ் செந்நீ ரான்மூழ்கியிருக்கவுங் கண்டவனை நோக்குந்து நீயாவனுன்றலை மேலீர்நேமி சுழல்வதென்னெயென்றிம்மாற்றம் வினாவவனிலவ்வா ழியவனுச்சிமிதுவன் திந்திருக்கவல் வேதியன் துணுக்குந்தென்ன! கிணறுவெட்டப் பூதம் புறப்பட்டாற்போலாயிற்றெனக் கவலையு ற்றிநீர்நேமியென் மத்தகத்தின் மீதுதுவதென்னெயென்முன்சக்கிரி மொழியலுற்றன். இதுகாறுமெனக்கதுபவமிருந்திக்காலையி ன் மற்றொருவன் கித்திரியோடெய்தியுசாவனப்போழிவ்வா ழியவன் மலையுப் பற்றிக்கொருமென்றெனக்குக்குபேரவனவரமிரு க்கின்மதெனவச்சக்கிரத்தலைப்புகியோன் பின்னயார் பிடிக்கக் கு ரங்காமுடித்ததுபோலெனக்காயிற்றென்று தன்னிற்கவன்று நெ ட்நிபிர்ப்பெறிந்து பண்டையநேமித்தலையனை நோக்கி நீ இங்கெ ய்தியெய்துணைநாளாயினவின்புதியெனவவனெனக்குக் காலவரை யறைதெரியாது—ஆயினிராமனாகியபுறங்காலையினுன் மிடிபட்டிங் கிச் சக்கிரத்தார் பிடிபட்டனெனவதைக்கேட்டு வேதியனின் குவல்கிநீர் தருபவரெவரெனப் பூர்வச்சக்கிரிபகிதாகமிவ்வுழிவரு த்துவலிலை முழுதுமித்துன்பெனகரவேண்டுமிஃது கிதிக்கோன் தியைக்கவரவான்வருபவர்க்கச்சுறுத்தும் பொருட்டிவைத்திருக்கி ன்மதிவ்வச்சத்தால் யாவருமிங்குவாராரென்றிங்ஙனம் திகழ்வன யாவுஞ் சொல்லி இப்போழ்தென்மெய்க்கார்தற்ப் பெறத் வேத னையுதாரயிற்றுகலானுன் செல்வனெனச் செல்வுழிச்சென்றன் பின்னர் முன் கூறிய சுவரணகித்தி சொல்லியாங்குநெடுநேரமிவ ன்வருநெறிநோக்குற்றிருந்துங் காணுமையாற்றேழுவந்தவன் செ ன்னிபிற் சக்கிரஞ் சுற்றுநின்றமை கண்டையுற்றருகெய்தி நண்ப னையிஃதென்னெயென்னெயெனவவனிஃது பேராசையின் பயனெ னச்சுக்காரணகித்த—ஒகோ—இது பின்னவரத்துக்குப் போனவிட த்திற் புறவுணைப் பறிகொடுத்தாற்போலாயிற்றெயெனச் சந்தக் கவங்கிப் பின்வெள்ளிறோர்க்குக் கவலிப்பயிற்சிறி கிறிதுளதாயிற் றன்றிவைக் கோதுசெத்த கிங்கத்தை உயிர்ப்பிக்கின்மவர்போ ற்கேடுமவார்க்கெனவதைக் கேட்டுச் சக்கிரதரனஃதென்னெயெ ன வினுவப்பொன்வாழ்ப்பினையுக்கின்மனன்.

உண்டிசுருக்குதல்.

[Translation of the article "Advantage of Temperance," on page 76.]

அனவுக்குமிஞ்சிலால் அமுர்தமும் நஞ்சென்றற்போல மட்டுக்கு மிஞ்சியுண்டால் மதியை மழுக்கும். மூளையில் யாதாமொரு நோ வுநோக்காண்டுண்டால் அப்படியே மனதுக்குமிருக்கும். மட்ட வச்சாப்பிடுதல் கூரிய புத்தியையும் காரிய கித்தியையும் கொடு க்குமென்று சரித்திரத்தானே தெளிவுற விளக்குகின்றது. மட்டா கச் சாப்பிட்டவர்கள் தானே என்முதலிய பற்பல மேலான சா ஸ்திரங்கனில் வல்லவிகளாயிருந்தார்களைப்பற்றி,

முதன்முதல் சிறி. இசாக்கு நியூற்றன் என்ற பம்பாயினையப் எடுத்துப்பார்ப்போமாக. அவர் அப்பமும் தண்ணீருஞ் சாப்பி ட்டுக்கொண்டே இவ்விதமேலான புத்தகங்களை எழுதினார். இவ் விதமாய் அவர் ஒதுத்துச்சாப்பிட்டதின் காரணத்தினாலே தானே அந் பிராயமளவுக்கிருந்தார். நியூற்றனைப்போல (வேபிளேஸ்) என்ற பம்பாயினையப்பற்றி அவருடைய சரித்திரகாரன் சொல் வதென்னவெனில் 'அவர் எப்பொழுதுஞ் கிணுக்கப்போசனபான் மண்ணிவந்தார். அப்படிச்செய்ததினாலே அவர் சாக இரண்டு வருடத்துக்கு முன்னுந்தானும் அவருக்கு இயாதாமொரு சவுக்கி யவீனமிருந்ததாயில்லை. அவர் எய் பிராயமளவுக்கிருந்தார்.'

யோவான் லோக் என்ற கல்விமானுடைய சரீரம் மிகவுந் தளர்ந்ததாயிருந்தாலும், அவர் மட்டாய்ச்சாப்பிட்டதினாலேதானே, எஸ் பிராயமளவுக்கிருந்தார். மேலும் இவரைப்பற்றி அந்நகராய்ச்சு சொல்வதென்னவெனில், “இவர் மட்டாய்ச்சாப்பிட்டதின்காரணத்தினாலேதானே மனிதனுடைய அறிவையும், அவன் நடக்கவேண்டிய நடபடிக்கையும் படிக்கவேண்டிய படிப்புகளையும், வேறும் பலபலவகையான புத்தகங்களையுமெழுத வேதுவாயிற்று.”

கான்று என்ற படிப்பாளியும் அய் பிராயமளவுக்கிருந்தார். அவரைப்பற்றி அவருடைய சரித்திரகாரன் சொல்வதென்னவெனில் இவர் நாடோறும் அதிகாரியிலேமுடிக் கால்நடையாய் உலாவிச் சிறுகுப் போசனபானஞ் செய்து ஒய்வின்றி வேலைசெய்து, சாவகாசமுள்ள தோழருடனே சேர்ந்து வாசம்பண்ணி நடமாடினதினாலேதானே இவ்வளவு வயதுக்கிருந்து இவ்வளவு கெட்டிக்காரனானார்.

ஏதவாடென்ற பிரபலமான படிப்பாளியை நோக்கிப் பாருங்கள் அவர் இவ்வளவு புத்திசாதுரியவராய்வந்தது ஒதுத்துச் சாப்பிட்டதேயன்றி மற்றுமபடியல்ல. இவருடைய தேகம் மெத்த மிருதுவானதாயிருந்தாலும் மட்டுக்கு மிகுச்சி சாப்பிட்டாற் சரீரத்துக்கும் சிலனுக்கும் மோசமென்றெண்ணிச் சிறுகுப் போசனம்பண்ணினதினால் நல்ல சுகமுள்ளவராய் வாழ்ந்ததமன்றி ஒரு நாளையிற் பதின்மூன்று மணித்தியாலமளவுக்குப் படித்துக்கொண்டிருக்கவும் ஏதுவாயிற்று.

இங்கிலிஷ் நகுமசாத்திரத்தில் மிகவும் வல்லவர்களாயிருந்தவர்களுக்குள் வல்லவையாயிருந்த சிறி மத்தேயு தேகம் என்ற நீதிபதிபதியைப் பாருங்கள் அவரைப்பற்றிச் சரித்திரம் சொல்வதென்னவெனில் அவர் மிகுந்த பத்திவானுமாயிருந்ததினாலும் மட்டுக்கு மிகுச்சி சாப்பிடாமல் மட்டோடே சிறுகுப் போசனபானம் பண்ணினதினாலும் சுகமும் இவரைப் பார்த்து இழித்து நகைத்தாலும் அவரோ அவர் துடைய எண்ணத்தன்படி நடக்க மனதை இழுப்புகுண்டுபோகவிடவில்லை. போசனபானம்பண்ணுகையில், மிருதுவான பதார்த்தங்களை மட்டாய்ச்சாப்பிட்டேவந்தார். அவர் எப்பொழுதுஞ் சாப்பிட்டு எழும்பும்வேளையிலேதானும் பசியோடேசாப்பாட்டைவிட்டெழும்புவார்.

விலிவியவேதாகமத்துக்குவிரித்துரைக்கடிய மத்தேயு என்றிறி என்பவருடைய பிரயாசத்தினாலுழைத்த நூல்களைப் பாருங்கள். அவர் மட்டாய்ச்சாப்பிட்டதினாலும் வேலையில் முயற்சியுள்ளவருமாயிருந்ததினாலேதானே அவர் எடுத்த காரியங்களெனத்தினுஞ் சித்தியுள்ளவராயிருந்தார். இவரைப்பற்றி இவருடைய சரித்திரகாரன் சொல்வதென்னவெனில் இவர் நித்திரையைவிட்டு அதிகாலையில் எப்பொழுதுமேமும்பி நாலு அல்லது ஐந்து மணியளவிலே தொடங்கிக் காலமே எட்டுமணியளவும் படித்துக்கொண்டிருப்பார். சுமசாரச்செபதம் வைத்துச் சிறுகு ஏதாருதல் சாப்பிட்டதின்பின்னால், மத்தியானமளவுக்கும் படித்துக்கொண்டிருந்து மத்தியானச்சாப்பாடு முடிந்ததின்பிறகு நாலுமணிமளவும் படித்துக்கொண்டு அல்லது எழுதிக்கொண்டிருப்பார். அஸ்தமனவேளையிற் மறுது கிளைசிறைப்போய்க் காண்பார்.

யோவான் வெஸ்லி என்பவர் செய்ததைப் பாருங்கள். அவர் மட்டாய்ப்போசன பானம்பண்ணிவந்ததினாலேதானே அதிகம் நன்மையானவைகளைச் செய்யவும் வெகுநான்கு இருக்கவும் ஏதுவாயிற்று.

மிலிட்டன் என்ற வித்துவான் செய்த நவீனமான புத்தகங்களைப்பார்த்து அதிசயங்கொள்ளுங்கள். அவரோ அறப்படித்தவராயிருந்தார். இப்படியாவதற்கு உபயோகமாய்வந்தது மட்டாய்ப்போசனபானம்பண்ணினதினாலேயன்றி மற்றுமபடியல்ல. அவர் குழந்தைகளையும் வாலிபரையும் படிப்பித்து வந்ததைப்பற்றிச் சொல்வதென்னவெனில், அவர் தமது வித்தியார்த்திகளுக்குச் சாப்பாடுங்கொடுத்து அவர்கள் கெட்டியாய்ப் படிக்கவேண்டுமென்ற முன்மாதிரியையும் அவர்களுக்குக் காட்டினார்.

கொஞ்சக்காலத்துக்கு முன்னிருந்த படிப்பாளிகளுக்குள் மம்போட்டு என்பவரைப் பாருங்கள். அவர் செய்துவந்த மேலான காரியங்களெவையெனில் மட்டாய்ச்சாப்பிடுதலும் ஒழுங்கிற் பிரியமுமே. அவர் தம்முடைய தேவைக்கும், சந்தோஷத்துக்கும்வலது வியாட்டுக்கும் தமது வேலைக்கும் இவ்வளவு இவ்வளவு நேரம்வேண்டுமென்றதாக ஒவ்வொன்றுக்கும் பகிர்தல் விட்டு வந்தார். அவர் தண்ணீரோயன்றி வேறென்றும் பருகாதவராயிருந்தார். இவரைப்பற்றிச் சரித்திரகாரன் சொல்வதென்னவெனில், இவருடைய மேசையில் அதிகம் சுகிதமுள்ள போசனபானங்கள் வைத்திருக்கக்கண்டாலும் அவர் அவைகளிலொன்றையும் மட்டுக்கு மிகுச்சி சாப்பிடாமல் விட்டு அஸ்தமனமான வேளையிற் கொஞ்சப்பாறும் குடித்து ஓர்விதமான பலகாரத்தை யுந் தின்பார்.

அமேரிக்காவையும் ஏரோப்பையும் அதிசயிக்கப்பண்ணின டாக்டுத்தர் பிறங்கிலின் என்ற வித்துவானைப் பாருங்கள் அவர் இந்நைப்பிராயமாயிருந்தவேளையில் மூலசாகங்களைச் சாப்பிட்டேவந்தார். இவர் காரியசித்திமானுங் கூரிய புத்திமானுமாயிருந்ததற்குக் காரணமட்டான போசனபானமேயன்றிப் பின்னொன்றல்ல. அவர் அதிகஞ்சாப்பிடாமற் கொஞ்சத்திலே மனரம்மியமாயிருந்ததினால் அதிகம் நன்மைசெய்ய ஏதுவாயிற்று.

ஒரு கதை.

[Translation of the article "A Hebrew Tale," on page 76.]

ஆபிரகாமென்பவர் சிங்கேற்றுக்குச் சரியான நிம்றோட்டு இராசாவருக்கு முன் கொண்டுவரப்பட்டபொது அவ்விராசன் அவரைப்பார்த்து ஆபிரகாமே, நீ அக்கினியை வணங்கு என்றுன் அதற்கு ஆபிரகாம் மறுமொழியாக மகாராசாவே தண்ணீரானது அக்கினியை அவிக்கக்கூடிய வல்லமையுள்ளதானபடியால் அக்கினியை வணங்குவதிலுந் தண்ணீரை வணங்குவதல்லோ அதிகமுத்தமென்றார். அதற்கிராசன் பின்னை நீ தண்ணீரை வணங்கு என்றுன். அதற்கு ஆபிரகாம் முகில்கள் தண்ணீரை வருஷிக்கிறபடியால்த் தண்ணீரை வணங்குவதிலும் முகிலை வணங்குவது அதிக உத்தமமென்றார். அப்பொழுது இராசா பின்னை முகிலைத்தான் வணங்கு என்றுன். அப்பொழுது ஆபிரகாம் இராசாவே அப்படியல்ல அதற்கதற்குள்ள தத்துவத்தையிட்டு அந்தந்தப் பொருளை வணங்கச் சமபலித்தால் காற்றினால் முகிலெடுபடுவதினாலே பின்னைக் காற்றை வணங்குவதல்லோ அதிகமுத்தமென்றார். நிம்றோட்டு இராசன் பார்த்து அழலெழிக் கோபங்கொண்டு உன்னோடே இப்படி நான் அலட்டிக்கொண்டிருக்க வரவில்லை. நீ காற்றைத்தானே வணங்கு. நீ முன் சொன்ன காரியங்களெல்லாம் போகட்டும் எனார். அப்பொழுது ஆபிரகாம் மகாராசாவேகோபியாதையும், நாளை அக்கினியையாகுதல், தண்ணீரையாகுதல், முகிலையாகுதல், காற்றையாகுதல், அல்லது நீர் கத்தாக்கொன்றழைக்கிற எந்தப் பொருளையாகுதல் வணங்குவதில்லை. அப்பொருட்களுக்குள்ள தத்துவங்களெல்லாம் அதிகந் தத்துவமும் இரக்கமும் அடபும பெருகி இருக்கப்பட்ட ஒரு பெரியவரிவருந்துண்டாயிற்று. அவரோ வானத்தையும் பூமியையும் படைத்தவர். அவரை மாத்திரமே நான் வணங்குவேனென்றார். அப்பொழுதுகொடுங்கோலரசகுதிய நிம்றோட்டென்பவன் சொன்னது நீ அக்கினியை வணங்காதுபோகில் அவ்வக்கினியின் தத்துவம் யாதென நீ இப்போ காண்பாய் என்றுசொல்லி அவரை அக்கினிச்சூனயிற் போடுவித்தான். ஆனாலும் ஆண்டவன் அவரை அக்கினிச்சுவாலையிலிருந்து மீட்டிவிட்டித்தான். அது அநேகருக்கு ஆசீர்வாதமாயிற்று.

பராபரனோவருண்டு.

[Translation of the article "Existence of God," on page 76.]

வன்னியென்பவன் தனதிராசாக்களுக்கு முன்னின்று தான் பராபரனோவரிருக்கிறதை நம்புகிறேனென்று உறுதியாய்ச் சொன்னவேளையில், தனக்கு முன்னே கிடந்த ஒரு வைக்கோலெடுத்து இந்ந் வைக்கோல்தானே பராபரனோவரிருக்கிறதென்பதைக்காட்டுகிறதென்று சொல்லி வேறும் அநேக அத்தாட்சிகளையுமெடுத்துக்காட்டினான்.

புத்தியுற்றோற்றோர் மாட்சிமை.

புத்தியுற்றோரின் மகத்தான நடைபையும், புத்தியற்றோரின் நிமிர்ச்சியான சேட்டையையும் ஒரு படிப்பாளியானவர் ஒரு கோதுமைக்கதிருக்கொப்பிடுகிறார். எப்படியெனில், ஒரு கோதுமையானது கதிதெறிந்துங் கதிரிவின்னமும் மணிபிடியாமலிருக்கும்போது அக்கதிதானது ஒரு வீம்பன் வெறியன் தலையெடுத்து உலகாசுமாய் நடக்கிறதுபோலத் தனது தலைகயி பிழிப்பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறது. அக்கதிரில் மணிபிடிக்கும்பொழுது தலைகனத்து மடிந்துதாழ்ந்து போகிறது. அப்படியே புத்தியற்றோருமிருப்பார்கள்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, April 25th, 1844.

TO SOME OF OUR READERS.

Some of our readers are educated natives, holding offices of more or less importance under Government, or under some of the different Missions, or under individuals, and are looking forward with the hope that their future course will be one of gradual promotion. There is ground of encouragement for such hopes in the increasing demand for their services from the island and continent, and in the manifest intention of the Government to bring them into the public service as far and as fast as they shall be found competent to sustain the public interests. Further, the various private and public enterprises tending to the improvement of the island and its inhabitants cannot fail to bring into requisition all the available educated young men who have sufficient character to sustain the responsibilities of office. It is in view of this state of things, and with the hope of rendering useful service to those who have commenced or are hoping soon to commence their career under these favorable auspices, that we shall venture to offer a few suggestions for their consideration.

1. Do not think *too highly* of yourselves. Whatever may be your talents and attainments, you have as yet learnt comparatively but little; and a just view of your own attainments will ever furnish occasion for humility and shame that you know so little, rather than for pride and exultation that you know so much. True, you have made attainments above the mass of your countrymen; this, however, is not a great achievement; certainly, not one of which you have occasion to feel proud. Many of your inferiors in learning may be your superiors in *good sense* and *practical wisdom*; for the want of which learning does not compensate. Besides, you have as yet scarcely done more than to dabble on the surface of knowledge and know comparatively nothing. Therefore to think *too highly* of yourselves for your learning, will only make you appear ridiculous. And you will appear equally ridiculous in greatly overrating your abilities.

The modesty of the greatest of philosophers, sir Isaac Newton, is worthy of your notice and imitation. He, with less occasion, we should think, than any one else, could say of himself: "I seem to be like a child, picking up a shell here and there, on the shore of the great ocean of truth." The ignorant are proverbially vain and proud; the wise modest and humble. "Seest thou a man wise in his own conceit," says Solomon, "there is more hope of a fool than of him." "Let another man praise thee and not thine own mouth; a stranger and not thine own lips."

Mr. Mason wisely remarks, that vanity will often prompt a man, unacquainted with the measure of his capacities to attempt things out of his power and beyond his reach; whereby he makes the world acquainted with two things to his disadvantage, which they may have been ignorant of before: viz. his *deficiency* and his *self-ignorance* in appearing so blind to it. Instances of such weakness and self-ignorance are not uncommon among young men of your class, and they always operate to the disparagement of your real abilities.

A young man fresh from Batticotta once presented himself to a gentleman as a candidate for employment. "Well, what can you do?" was the inquiry. The young man replied with great self-complacency, "I can teach Tamil and English; I understand Mathematics and Surveying; I can write sermons, and bind books." The facts were that he was better fitted for binding books, than any thing else; and of that, he knew comparatively but little.

Another young man of good abilities, but puffed up with a feeling of self-importance, wanting a situation, proposed to advertise himself in the *Morning Star* as a candidate for public service. He was dissuaded from doing it on the ground that he would thereby make himself ridiculous. Such is the feeling of many on first leaving the seminary. They would readily take a district judgeship, if offered to them, not doubting, that they were competent for its duties, or would become so as soon as they commenced drawing the salary. Such vain conceit of one's own abilities will always prove injurious to one's success in life; while a just estimate of one's own powers with an earnest desire for improvement, will ever be one of the surest guarantees of success. "A wise man will consider with himself before he undertakes any thing of consequence whether he hath abilities to carry him thro' it, and whether the issue of it is like to be for his credit; lest he sink under the weight he lays upon himself and incur the just censure of rashness, presumption, and folly."

If you therefore would pursue a successful course of self-advancement, be contented, at first, with being in a humble position. A man must begin at the bottom if he would ascend a mountain. No place is too humble for displaying a measure of your talents and attainments or for securing to you a portion of credit and honour.

If you have true worth and real abilities, with a modest demeanour, you need not fear that they will long remain unappreciated.

(To be continued.)

Baptism of a young Brahmin.—In our last, we briefly noticed the fact that a young brahmin, a member of the Free Church High School at Madras, had been baptised, in opposition to the wishes of his parents and other relatives. The Madras Native Herald for April furnishes the particulars of his conduct on the occasion, which cannot fail to attract the attention of our readers. Any one who duly considers the matter must feel that there is in this case as well as in others that are from time to time recorded, indubitable evidence of a power from on high on the minds of the converts; a power which it is promised shall accompany the truth of God when faithfully made known, and which furnishes sure ground of hope to the Christian missionary, that his labors, if he be not weary in well-doing, shall eventually be crowned with success. Those of our readers who are yet in the mists and darkness of heathenism, should now ponder the question whereunto this state of things is tending;—and where they shall be found as God's advancing kingdom increases its triumphs over the powers of darkness. Let them beware of stifling their convictions of truth and duty in a vain effort to support the rotten fabric of Hinduism.

It is with unfained pleasure that we are enabled to state that a young brahmin of *nineteen* was baptised by the Rev. J. Anderson, in the Free Church mission House, on the forenoon of yesterday, in the presence of A. F. Bruce, Esq., W. Glover, Esq., the Members and Converts of the mission, the Monitors and all the advanced pupils of the Institution. In this youth we have another proof of the efficacy of Christ's word, when applied by His Spirit. The hearts of the missionaries are comforted by this new evidence, as they trust, of Immanuel's *saving power*, and all who desire to see the Hindus walking in the liberty and love of Christ, will rejoice with them. The preceding evening he calmly and modestly declared to his father who came seeking him, in the presence of the missionaries and converts, his firm purpose by the help of Christ to go no more back to sin and idolatry, but to be a Christian and to live with those who served and honoured Christ. The father and son were both deeply moved. The son told his father that his only wish was to obtain salvation, and that he could get that only from Christ. That evening he had no difficulty in breaking his *caste* by eating food with the missionaries and the other converts; and next morning, some time before his baptism, he deliberately caused his *coodmay* to be taken off. Before being baptised, he made a full renunciation of caste, idolatry and all the sins and errors of Hinduism, and professed his belief in the Word of God as the only revelation, and in Jesus Christ as the only Saviour of sinners and of his soul. It was a deeply solemn and affecting scene, when he laid aside his sacred brahmin *thread*, as a thing of nought, in the name of the Father, Son, and Holy Ghost. May he be kept by the mighty power of Divine grace from falling, and come forth in due time an ambassador of salvation to his blinded perishing countrymen.—*Athenum*.

READINESS OF HEATHENS TO RECEIVE CHRISTIAN INSTRUCTION.

Notwithstanding the reputed power of the brahmins, and their own demand of divine honours, founded on the books which they esteemed sacred; notwithstanding the alleged aversion of the Hindus to form intimate personal connections with those professing a foreign faith, and guided by the customs of a foreign clime; and notwithstanding the jealous vigilance and rampant bigotry of caste, the most powerful enemy of social and religious improvement in the land,—the people around us are willing to commit the education of their children to Christian ministers, and to send them to schools in which they know, that along with other branches of knowledge, the doctrines and precepts of Christ are fully taught and strenuously inculcated. So much are they inclined to do this, that no Christian schools which are anywhere opened, with a due consideration of the wants of their neighbourhood, and when others of a different character are not provided by our countrymen; are permitted to remain empty; and petitions for their increase are constantly pouring in upon those to whom their superintendence is committed. Whether it is a spirit of confidence in their own superstitions, or ignorance of the power of Christianity, or indifference about its success, or a secret desire to see it triumph, which leads the natives to place their offspring under its immediate influence, I am unable precisely to state; but I have no hesitation in saying and insisting, that their readiness to act in this manner, while we practise no deceit, clearly marks out our duty, and declares our solemn responsibility.—*Dr. Wilson, before the Free Church General Assembly*.

THE DUTY OF IMPARTING CHRISTIAN EDUCATION TO THE HEATHEN.

While different systems of education, not in themselves intrinsically evil, are presented to us, we must, as answerable to God for the best use of our reason and our means, choose that which possesses the attribute of goodness in the greatest degree. While we recognise it as our duty to diffuse knowledge, we must remember that the knowledge of good is to be preferred to the knowledge of evil. While we admit that a sound secular education is to be preferred to an education in the principles of heathenism, which ought in no degree to be encouraged by Christians, we must bear in mind that a sound secular education, combined with that of a Christian character, or rather a Christian education combined with a secular character, ought to be the highest, and, where practicable to the full extent of our means, as in India, the sole object of our patronage. Our duty, both as rulers and as private persons, is clearly marked out by our prerogatives and op-

opportunities. We must, as faithful to God and his cause, and cherishing the deepest benevolence to the natives around us, offer them the greatest blessings which we have to bestow. Should any portion of them refuse to accept them on our own terms, we have no right to proffer them on lower terms, while others, in sufficient abundance, are ready to receive them. If we uphold profane instruction, to the disparagement or neglect of religious instruction, we range ourselves, perhaps unwittingly, on the side of the adversaries of the Lord. Knowledge is power; and if we give power without seeking to associate it with right principles, its first movement may be that of bursting through every religious restraint, and demanding our retirement from those shores, before the great expected fruits of our sovereignty,—the evangelization and civilization of the country,—are in any degree apparent.—*Ibid.*

SUCCESSFUL INTRODUCTION OF CHRISTIAN EDUCATION AT PUNA—MISTAKEN FEARS OF GOVERNMENT.

The success of the institution at Puna, founded by Mr. Mitchell, and now under the zealous and efficient care of himself and Mr. Aitkin, is in one respect the most remarkable which has been exhibited in India. Puna is the heart of the last important province conquered in the interior of the country. It is the capital of the Marathas, the only Hindu power that successfully opposed the Mussulmans, and formed in opposition to them a distinct empire; and it is one of the strongholds of Brahminism in India. While Government shrunk for several years from introducing "any branch" of European science (I use the words of the Commissioner himself) into their seminary, the missionaries at once introduced into their institution the most direct Christian instruction, and found all classes of the community, including the brahmins themselves, under judicious treatment, ready to receive it and to profit by it.—*Ibid.*

MADURA.

We have the pleasure in transcribing the accompanying notice of the new Sheristadar of Madura from the *Athenaeum* of the 23d March.

We are aware that the principal Collector of Madura has never had any personal knowledge of R. Kistna Row; and that he owes his recommendation by that gentleman solely to the high character he has earned in Tanjore. It is worthy of remark that whilst the recommendation of the collector of Madura was before the Board of Revenue they received another application from another gentleman that he might be sent to him in a similar capacity in one of the collectorates of the Northern Circar.

It is said that the present Moonsiff of Combaconum has been appointed Head Sheristadar of the Madura Collectorate, vice Sashagerry Row transferred to Trichinopoly on his acquittal of the charge of corruption brought against him. The native public are being invited to a meeting at a place distinguished for respectability to signify by a nautch and presents, their thankfulness for the benefits which they had enjoyed at his hands as a judicial functionary in the Town of Combaconum. It is indeed marvellous thus to be an object of public regard and esteem. But the feelings which induce the expression of general satisfaction, to be truly honorable, need be genuine and spontaneous, as, otherwise, the honor intended to be conferred must necessarily constitute dispraise in disguise. We have nothing to do with the enquiry, whether he deserves the honor or not, and whether the public are going to hold a meeting of their own accord, or how—as well disposed men, let us expect from this ceremony a beneficial effect; that the honor now to be conferred on him may be to him a mere shadow of the real honor attendant on purity of heart and cleanliness of hand in the discharge of the responsible duties of a Sheristadar, without any expectation but an inward satisfaction of doing what he ought, and thereby of setting an example of good conduct for his enemies to grumble at, his countrymen to boast of, the poor and the distressed to benefit by, and his equals to imitate.—*Communicated.*

OVERLAND INTELLIGENCE.

The Overland mail was brought to Colombo by the Steamer *Seaforth*, which arrived on the 16th inst. The Jaffna Packets were received on the 19th inst.—We give below a brief abstract of the most important European intelligence.

The State Trials in Ireland terminated on Saturday the 10th of February; a verdict of *guilty* was pronounced on Monday morning. On the delivery of the verdict, the Court immediately adjourned, and the traversers were allowed to remain on their recognizances till the first day of next term, the 15th April. It is said to be the intention of the traversers to sue for a writ of error, and in failure of that, to bring forward a motion for arrest of judgment on account of some alleged defects in the indictment. Mr. O'Connell has in the mean time taken his seat in Parliament.

Parliament had been chiefly engaged in long debates on the state of Ireland, and in considering the affairs of Scinde. The Anti-corn Law League continued its meetings, which were numerously attended; and its influence was supposed to be constantly increasing. A Central Agricultural society had been formed to counteract the influence of the league.—A meeting was held in Exeter Hall on the 17th Feb. for the purpose of promoting education amongst the native females of India. Rev. Dr. Wilson of the Bombay Free Church mission took the chair, and addresses were delivered by Major Jervis of the Bombay Engineers, the Rev. Mr. Schwartz, and others. It was stated notwithstanding the many objections on the part of Hindus to the education of their females, the missionaries, after three months residence in Bombay, obtained 53 native female scholars; in 6 months 120; the next year 175; in 1832, 200; in 1841, 519; and last year 600. The Scriptures and Catechisms were taught them besides various accomplishments appropriate to the female sex. The majority of girls were at first obtained from amongst the humble classes, who are more ready to receive instruction than the upper classes, but the latter seeing the advantages their poorer neighbours were reaping, resolved not to be behind-hand; and sent their girls to the schools.—There are 200 young men in the Hall of Edinburgh, preparing for the ministry in connection with the Free Presbyterian church, studying divinity under Dr. Chalmers.

In Spain, another insurrection has occurred, aimed at overthrowing the present Government. The insurgents and the Government are bitterly hostile, and shooting as many of each other's partisans as they can, seems to be the order of the day. In Portugal a formidable rebellion had arisen in the military forces, but it had been suppressed, and the revolted troops had retired into Spain.

The Government of France has disavowed the seizure of Otaheite by admiral Dupeit Thouars. This had greatly provoked the opposition, who attributed the disavowal to the influence of the English Government.

The aged king of Sweden, the oldest monarch in Europe, was dangerously ill.—In Italy, several distinguished Roman prelates had died.—The crater of Mount Etna has become considerably extended by the falling in of its sides.

In the United States the weather was uncommonly severe. The Britannia Steamer for Liverpool was detained at Boston by the ice, through which a passage was cut for her seven miles. The Committee on Foreign affairs in Congress had reported that it was not expedient to take any present measures in relation to the Oregon territory, it being understood that Mr. Packenham was on his way from England with full powers to negotiate a settlement of the disputed claims with the United States. A post office treaty with Great Britain was under negotiation.

Building of Churches.—The following heads of an intended Ordinance have been circulated by Government.—*Obs.*

Heads of a proposed ordinance to regulate the assistance to be given towards the building of Churches and Chapels, and the maintenance of the ministers.

1. The Ordinance shall prescribe

* 1stly. The greatest annual charge to be incurred for ecclesiastical purposes.

† 2ndly. The greatest annual charge for stipends of Clergy.

3rdly. The highest annual contribution for any one Clergyman.

4thly. The maximum contribution in successive years for any one ecclesiastical edifice.

‡ 2. It shall provide that the government shall not be bound to contribute in any case, but only shall be authorised to do so.

3. Proof shall be given to the satisfaction of the Governor, and Executive council, of the payment of a moiety of the cost of the buildings, drawn from the private resources of the subscribers before any issue of public money is made.

4. The Ecclesiastical buildings shall at no after period be a charge upon the public.

5. Ministers to be appointed by the Crown, to perform marriages, baptisms, and burials, for moderate fees.

6. One-sixth of the sittings in all Churches or Chapels shall be reserved as free seats.

7. Before any sum of money is issued by the Government towards the building of any church or chapel, Trustees shall be appointed who shall have the general management of the temporal affairs of the church, the regulating the amount of the rents of pews or seats and the collection thereof, the appointment, suspension and removal of all church officers, excepting the clerk, who shall be appointed and removed by the minister.

8. Within six months after confirmation of the ordinance being notified, Trustees shall be appointed for all churches or chapels.

9. Trustees shall be pew-holders of the religious denomination of the church or chapel for which they are appointed.

10. The ordinance shall not effect the salaries of present incumbents.

11. The stipend of the ministers shall increase with the increased number of settlers, until the maximum is attained.

12. No salary shall be paid without proof to the satisfaction of the Governor, of the duties having been performed.

13. Ordinance shall not come into operation until confirmed by the Secretary of state.

* In New South Wales and Van Dieman's Land, in any case where not less than £300 is subscribed towards the erection of any church or chapel, and minister's dwelling, the government may subscribe an equal amount, not exceeding £1000. viz: £300 towards the erection of a minister's dwelling, and £700 towards the erection of the church or chapel. More than £1000 may be given by the Governor and Legislative council.

† In New South Wales, for every 100 adults, who have signed a declaration of their desire to attend, £100 per annum, for 200, £150, and for 500, £200. If under 100, the Governor and Executive council may, in special cases grant £100 per annum. In Hobart town and Launceston for every 200 adults, and for every 80 adults elsewhere, who have signed such a declaration, £200 per annum.—The appointment of the minister must be confirmed by the crown.

‡ Support to be given to the three grand divisions of Christianity, viz. churches of England, Scotland and Rome, but not essential to adhere to these three, no objection to aid being given to any class of Dissenters or to Jews, should they become sufficiently numerous.

புதினசங்கதி.

அந்நாடுகள் கிறிஸ்துமார்ச்சுப் போதனையைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறார்களென்பதைப்பற்றி.

பிராமணர் தம்மத்ததைத் திரப்படுத்தத் திராணியுள்ளவர்களாயிருந்தாலும், அவர்களை மென்றுச் செனங்கள் வந்திக்கவேண்டுமென்று தாங்கள் புரிசுத்தமென்மென்னுகிற ஆகமசாஸ்திரங்களைக் கூறியிருந்தாலும், கிறிஸ்துமார்ச்சுத்ததை அல்லது வேறொருபிறமத்ததை அநுசரிக்கிறவர்களோடு இடத்துக்கள் யாதொரு சங்காந்தம்மண்ணி அவர்கள் ஆசாரமுறைக்கிணங்கவொழுதுவது அவர்கள்

ஞக்கு மனவெறுப்பாயிருந்தாலும், இகபரமிரண்டிற்கும் பிராண சத்துருவாகிய சாதிபேதத்தை அவர்களுயிர்போயினும் விடக்கூடாதவர்களாயிருந்தாலும் கிறிஸ்தவர்களாகிய நம்மைச் சூழ்விருக்குந் சனங்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் கிறிஸ்துமார்க்கப்போதகரிடம் போய்ப் படிக்கவிடக்கொடுக்கவும், மற்றும் படிப்பினைகளுடன் கிறிஸ்துமார்க்கப் போதனைகளையும் கற்பினைகளையும் படிக்கிறார்களென்றறிகிற பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பும்படி பிரியத்தை யுட்கொண்டிருக்கிறார்கள். இகத்துக்கடுத்த கல்விகளைக் கற்பித்திருவித்தியாசாலைகளை ஸ்தாபித்தபோது இகத்துக்கடுத்த படிப்புடைய பரத்துக்கடுத்த படிப்பையும் படிக்கத் தங்கள் பிள்ளைகளை விடச் சம்மதிக்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் அவர்கள் செய்யவந்தது தங்கள் சொய (அவ) பத்தியை நம்பினதினாலேயோ—அல்லது கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் செயலை அறிந்ததினாலேயோ—அல்லது கிறிஸ்துமார்க்கப் பிரபலியத்தைப் பற்றி வேண்டாமெவையுட்கொண்டதினாலேயோ—அல்லது கிறிஸ்துமார்க்கமெவையுட்கொண்டதினாலேயோ—ஏது காரணத்தினாலென்று தெளிவுறவறிந்துகொள்ளத் தக்கனையாயிருக்கவில்லை.

பலவகையான கல்விகளை நாம் காண்கும்பொழுது எமது புத்திற்கும் யோசனைக்கும் வழிவகைக்குத் தக்கனையாய் நாம் ஆண்டவனொருவருக்குக் கணக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அதியுச்சிதமான கல்விகளை நாம் தெரிந்து அதைக் கற்கவேண்டியது. அறிவை எங்கும் பரப்புவதெனது கடமையென்பதைநாமுணரும் போதே நன்மையானவைகளை நாம் படிக்கவும் படிப்பிக்கவும்வேண்டியது. அஞ்ஞானவுணர்ச்சியைக் கற்றுக்கொடுப்பதிலும் நல்லறிவூட்டு மிகத்துக்கடுத்த கற்பினைகளைக் கற்றுக்கொடுப்பதே வாசியாயிருப்பதினாலும் இகத்துக்கடுத்த படிப்புடன் பரத்துக்கடுத்த படிப்பையுஞ் சேர்த்துப் படிப்பிக்க வேண்டியது, நாம் ஆண்டவனுக்குண்மையுள்ளவர்களும் பலசன பட்சருமாயிருக்கில் நல்லாசிரிவாதங்களைக் கொடுக்க வேண்டியது. நாம் இகத்துக்கடுத்த படிப்பினைகளை அசட்டைப்பண்ணுவதுண்டானாலும் நாம் ஆண்டவனுக்குச் சத்துருக்களாயிருக்கப்பட்டவர்களுடைய புறத்திற் சாய்கிறவர்களாயிருக்கிறோம்.

மறுட்டிய தேசத்துக்குத் தலைப்பட்டினமாகிய பிஸூவு என்ற பட்டினத்தில் ஒருவருட்க் காலமாக ஏரோப்பையருடைய கலவிச் சாத்திரங்களைச் செலுத்தக் கோவர்க்கெனமேந்தார். தானும் பயந்திருந்தாலும் இப்பொழுது ஆண்டவன் வரப்பிரசாதத்தினால் கிறிஸ்துமார்க்கக் குருமார் கிறிஸ்துமார்க்கப் போதனைகளைக் கற்றுக்கொடுத்துவருகிறார்கள். ஆகையால் பிராமணர் முதற்கொணர் சகல பேரும் கிறிஸ்து மார்க்கப் போதனையை ஏற்றுக்கொண்டு நல்லிருத்தியடையத் தயாராயிருக்கிறார்கள்.

சென்னப்பட்டினம்.

சென்னப்பட்டினத்தரசாட்சியார் இனி நிலத்தில் விளைவிப்பவைகளுக்குங் கைத்தொழிலாய்ச் செய்தெடுப்பவைகளுக்குத் தேடித்தொரு பகுதியினின்றும் மற்றப் பகுதிக்குக் கொண்டுபோகிற சாமான்களுக்குங் கொஞ்சமெனினும் வரி இல்லை என்று தீர்மானித்தார்கள். ஆனால் அவைகளைக் கடல் மேலேற்றுகில் வரி கொடுக்கவேண்டும்.—(அருளுதையம்.)

ஓர் பார்ப்பான் துணப்பட்டது.

ஓர் பிராமணன் குணப்பட்ட வரலாற்றையும் அதினால் அவனுக்கு அவன் பெற்றிருந்தால் நேரிட்ட தொந்தரவையும் பற்றி முந்தின சஞ்சிகையிற் கூறினோம். இப்பொழுதும் நான்கள் இன்னதென்று சொல்லப்பட்டாத அக்கனிப்புடன் சகலர்க்குமறிவிக்கிறதென்னவென்றால் இற்றைக்குக் கொஞ்சநாளுக்கு முன் சென்னப்பட்டினத்திற்கு வந்தவரிடமிருந்து வந்தியார் தந்தியில் ஒருவருகிய ஓர் பிராமணப் பிள்ளையாண்டான் அஞ்ஞான மதத்தைவிட்டு மெஞ்ஞானமதாகிய கிறிஸ்துமார்க்கத்தைத் தழுவிக்கொண்டானென்ற சமாசாரத்தை நாயின்புறம்க் கேட்கும்போதெனக்கிருக்கிற சந்தோஷத்துக்கொரெல்லை கூற நாம் வல்லரல்லராயிருக்கிறோம். இவன் ஞானஸநானம் பெறவிருக்கிறதற்கு முதன்நாளிராத்திரித் தன் பிதாவுக்குச் சொன்னதென்னவெனில் பிதாவே—நான் விக் கிரகத்தைவிட்டு இரட்சிப்பின் வழியைக்காட்டின கிறிஸ்துவன் டை சேரப்போகிறேன் என்னும். அதன்பிறகு குருமாருடனே கூட மெசையிலிருந்து சாப்பிட்டுச் சாதிபேதத்தைத் தள்ளிப் போட்டான். இவன் ஞானஸநானம்பெறக் கொஞ்சநேரத்துக்

குமுன் தன் குடுமியைச் சென்னகம்பண்ணுவதும் போட்டான்.

தஞ்சாவூர்.

சென்னப்போன பங்குனி மாதம், உள் திகதி. தஞ்சாவூரிலே போதகராயிருந்த சங்கை பொருந்திய யோவான் காலபர் கோலப்பையர் (Rev. John Caspar Kohloff) அட. வயதுள்ளவராய்க் காலஞ்சென்றுபோய்விட்டார். முந்தின சஞ்சிகை ஒன்றிற் சொல்லியபடி இவருடைய மனைவியும் இற்றைக்கிரண்டு மாதத்திற்குமுன் பரலோகவாகியவாள்.

பாசிபிக்குச் சமுத்திரம்.

அமேரிக்காவில் இருந்து மிகியோனரிமாரை அனுப்புகு சங்கத்தார் பாசிபிக்குச் சமுத்திரத்திலுள்ள நீவுகளுக்கு முப்பது குருக்கள்மாரளவுக்கு வருகிற வசந்த காலத்தில் அனுப்பவிருக்கிறார்கள் என்ற சமாச்சாரம் அறிந்து மிகவும் அக்களிப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அச்சங்கத்தாரின் கையிலே இப்பொழுது அதிக பணமில்லாதிருந்தாலும் தேவன் அவர்களுக்கு மிகுந்த செல்வத்தை மாத் திரமல்ல, மற்றவ்வித சீரையும், பேரையும் நாம் நினைக்கக்கூடிய மற்றும் ஆசிரிவாதங்களையும் அனுக்கிரகிக்கும்படி தேவனைப் பிராத்திக்கிறோம்.

தாரகையை வாசிக்குச் சிலார்க்கு மாத் திரம்.

தாரகையை வாசிப்பவர்களுக்குள் இவ்வூர்ப் பிறந்தவர்களிற் சிலர் மாத் திரவ் கல்வித் தேர்ச்சியை அடைந்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள் அவர்கள் கோவர்க்கெனமேந்தாரிடத்தில் அல்லது கிறிஸ்துமார்க்கக் குருமாரிடத்தில் அல்லது தனித்தனி ஆட்களிடத்தில் உத்தியோகமாயிருந்து தத்தமக் குரிய சாமார்த்தியத்துக்குத் தக்க பலாபலன்களை அடைய நன்முயற்சிகளைப்பண்ணுகிறார்கள். வரவர உத்தியோகத்திலுயர்ந்துகொள்வோமென்றமெண்ணுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் எண்ண நியாயமுண்டு. ஏனென்றால், இவங்கைத் தீவிலும் இந்து தேசத்திலும் அவர்களுக்குத்தியோகமிகுதியாயுண்டு. கோவர்க்கெனமேந்தாரும் இவ்வூர்ப் பிறந்தவர்கள் இவ்வித உத்தியோகங்களைப் பெறக் கூடிய சாமார்த்தியமுள்ளவர்களாய் வந்தவுடனே அவர்களை உத்தியோகத்திற்குத்தேவனெடுமென்ற நன்மனதைக் காட்டுகிறார்கள். இவங்கைத் தீவையும் அதிலுள்ள சனங்களையும் திருத்தவேண்டுமென்ற பற்பல முயற்சிகளைக் கூட்டுகிறார்கள். காரியம் இப்படி இருக்கிறதிலும், கோவர்க்கெனமேந்தாரும் குருமாரும் பண்ணும் நன் முயற்சிகளை வழியாகக்கொண்டு நடத்தத் தொடங்கினவர்களுக்கும் தொடங்கவிருக்கிறவர்களுக்கு முபயோகமாகச் சிலவற்றை எடுத்துப் பேசுவோம் கவனமாய்க்கேட்க்கோமாக.

க. நீங்கள் எவ்வளவு படித்தாலுஞ் சரி—உங்களைப் பற்றி வீம்பாய் எண்ணிக்கொள்ளாதையுங்கள். ஏனென்றால், நீங்கள் படித்தது கொஞ்சம்—படிக்கவேண்டியததிகம். நீங்கள் உங்கள் சொந்தத் தராதலமீவ்வளவு என்று கிரகித்துப் பார்ப்பீர்களாகில் நீங்கள் அனேகம் அறிந்தோமென்று பெருமைகொள்வதை விட்டு ஐயோ! நாங்கள் அறியாமலிருக்கிறதாய் மிகுதியல்லவோவென்று நாணிப் பேணுவீர்கள். இன்னும் நாங்கள் மற்றும் பொதுவான சனங்களைப் பார்க்கிலும் விவேகிகளென்று சொல்லவு மனத்திறுணுவீர்கள். உங்கள் ஊர்ப்பிறந்தவர்களிலும் நீங்கள் விவேகிகள்தான்—அப்படியிருந்தும் அத்தொரு பெரிய அபூருவமான காரியமல்ல. மெய்யாகவே, நீங்களிறுமாப்புக்கொள்ளுகிறதற்கு உங்களில் ஒரு செயலுமில்லை. படிப்பிலே உங்களுக்குத்தீவிரத்தாய் இருக்கும் அனேகர் நற் கருத்திலும் நல் யோசனையிலும் உங்களுக்குத்தீவிரத்தாய் இருப்பார்கள். நற் கருத்தும் நல் யோசனையும் இல்லாதுபோனால் படிப்பு என்னத்துக்குதவும். நீங்கள் அறிவை முற்றும் முற்றுணர்ந்தவர்களல்ல. நீங்கள் அறிந்தது மிகவுங் கொஞ்சம். ஆகையால் படித்த நாங்கென்றமேற்புக்கொள்ளாதையுங்கள். அப்படி நீங்கள்கொள்வதுண்டானால் எல்லாரும் உங்களைப் பார்த்து நகைப்பார்கள். உங்களுக்குள்ள கெட்டித்தனத்தை அதிகமாக்கப் பார்த்தாலும் உங்களைப் பார்த்து நகைப்பார்கள். இதைப் பற்றி மெஸ்தர் மேசன் என்பவர் சொல்வதைக் கேளுங்கள். ஒரு மனிதன் தனது சாமார்த்தியம் இவ்வளவு என்ற நியாமல் தான் செய்யக் கூடாத காரியத்தைச் செய்யும்படி துணிய அக்கந்தையானது அவனைத் தூண்டுவதும். அப்படி அவன் செய்யக் கூடாத காரியத்தைச் செய்ய முயலும்பொழுது அவன் தன்னிடத்தில் இரண்டு காரியமிருக்குதென மறுபேருக்குக் கர்

ட்டிக்கொடுக்கிறான். அவைப்பாவன, அவனுடைய குறைவையும் அவனுடைய மதிக்குறைவையுந்தான். இவ்விதமான குறைவுகளுக்கிடத்திலும் உண்டு.

கலைஞரானங்களைத் தெளிவுறக் கற்ற கிறீ. இ. நிபுநன் தம்மைப்பற்றிச் சொல்வதை உற்றுக்கேளுங்கள். சத்தியமென்னும் பெருஞ்சமுத்திராக்கரையில் இங்குமக்குஞ் சிதறிக்கிடக்கிற இப்பிகளைப் பெறுக்கியெடுக்கிற ஒரு சிறு பிள்ளையைப் போலிருப்பதே உத்தமம் இன்னும் ஞானிகளுக்குள்ளே ஞானச்சிரோமணியாயிருந்த சாலோமோன் சொல்வதென்னவெனில் தன் பார்வைக்கு ஞானியாகிய மனுஷனைக் கண்டாயானால் அவனைப்பார்க்கிலும் மூடன்பேரிலே அதிகம் நம்பிக்கையுண்டு. உன்வாயல்ல பிரத்தியானம், உன்னுட்கொளவில் அந்நியனுமே உன்னைப் புகழட்டும் என்றார்.

வட்டுக்கோட்டையிற் சாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து படித்துக் கொஞ்ச நாளக்கு முன் விட்டுப்போன ஒரு வால்பன் ஒரு நுரைபட்டத்திற் போய்த் தன்னை ஒரு வேலையில் வைத்துக்கொள்ளுமெனக் கேட்க—அப்போ அந்தத் துறை அவனைப் பார்த்து “நல்லது, நீ என்ன வேலை செய்யக்கூடும்?” என்று வினாவ, அந்தப் பிள்ளையாண்டான் மரியாதையுடன் மறுமொழியாகச் சொன்னதென்னவெனில்—“நான் தமிழிழங்கிலிசும் படிப்பிக்கக் கூடும். என் சாஸ்திரமும் நிலமளவைச் சாஸ்திரமுமெனக்குத் திட்டமாய் விளங்கும். நான் பிரசங்கம் எழுதவும் பொத்தகங்கட்டவுங்கூடும்” என்றான். உள்ள காரியத்தைப் பார்த்தால் இந்தப் பிள்ளையாண்டான் பொத்தகங் கட்டக் கூடியவனே அன்றி வேறென்றற்கும் உதவான். பொத்தகமுங் கட்ட அவன் அறிந்ததுதான்னும் சொஞ்சம். இவனைவிட வேறொரு வாலிபனுமுண்டு. அவன் நல்ல சாமார்த்தியமுள்ளவையிருந்தாலும், தனது வேலை மறுபெருக்குத் தேவையானமையால் தன்னை உத்தியோகத்திற் கட்டாயமாய் வைக்கவேண்டுமென்று பெருமைகொண்டு தான் இன்ன படிப்புகளிலே மகா விவேகி-தன்னை ஆராகுதல் உத்தியோகத்திருத்தப் பிரியமுண்டானால் அப்படி இருத்தலாமென்று உதயதாரகையில் விளம்பரம்பண்ணவெண்ணியும், அப்படி விளம்பரம்பண்ணவதுண்டானால் தன்னை நகைப்பார்க்கொன்ற நியாயத்தினால் அப்படிச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டான். பிள்ளைகளில் அனேகர் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்தை விட்டவுடனே இப்படிப்பட்ட வீணெண்ணத்தைக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுக்கொரு நீதவான் வேலை கிடைத்தாலுஞ் சந்தோஷமாய்க் கையேற்கக் கூடும். அந்த உத்தியோகத்தை நடப்பிக்கத்தக்க சாமார்த்தியத் தங்களுக்குண்டோ இல்லையோ என்றதை மாத்திரம் அவர்கள் சற்றும் எண்ணிப் பார்க்கிறதில்லை. இன்னும் அவர்கள் கன தொகையான சம்பளம் வாங்கினால் தாங்கள் எந்தெந்த உத்தியோகத்தையுஞ் சரிக்கட்டக் கூடுமென்றெண்ணி மோசம்போகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வீணெண்ணம் எம்மிடத்திலுண்டானால் நாம் ஒன்றிலுஞ் சித்தியாவதே இல்லை. எங்களுக்குண்டான சாமார்த்திய மிவ்வளவு என்று கிரகித்துக்கொண்டு அந்ததைத் தேர்ச்சிக்கொள்ளத் தெனாத்து விரும்புவோமோயால் அதே எமக்குச் சித்தியாகும் வழியாயிருக்கும். ஒரு புத்திமான்னவன் யாதாமொரு பெரிய காரியத்தைச் செய்வவாரம்பிக்கு முன்னமே தான் அதைச் செய்யக் கூடுமோ அல்லது கூடாதோ—இதைச் செய்ய எவ்வித பிரயோகத்தனைத்தைச் செய்யவேண்டும். அதைச் செய்கில்—அது தனக்கு தட்டமாய் வருமோ அல்லது நயமாய் வருமோ என்றிப்படியான காரியங்களை யோசனைபண்ணிச் செய்யவாரம்பிப்பானென்றறிந்துகொள்ளுங்கள்.

உங்கள் காரியம் வாய்க்கவும் நீங்கள் தேறவும் வேண்டுமென்றிருப்பீர்களேயாகில் அற்புதான கோடிதவத்தைக் கெடுத்தது போலப் பெரிய காரியங்களிற் றலைப்போடாமற் கிறியகாரியமே போதுமென்றிருங்கள். ஒரு மலையிலேயுதல் அடியிலே நின்று மலேவெண்டியது. உங்கள் திராணியைக்காட்டிக் கனத்தைத் தேடுவது உங்களுக்கு லெகுலிலே கிடையாது. நற்குணத்துடனே உங்களுக்கு நல்லவரமுண்டானார் சகலரும் அந்ததை நல்ல விவகேகித்துக்கொளவார்களுள் றறிந்துகொள்குங்கள்.

உதயதாரகையின் முகாமைத்துவையவர்களுக்கு,

வட்டு நகரைச் சார்ந்த கொட்டைக்காட்டுக் குறிச்சியிற் கிறிது வருடத்துக்கு முன் காலஞ்சென்றுபோன மகா எத்தனான க

ந்தொனியாருடைய பேரன் ஒருவர் பேய் பிடித்தவர்களைக்குணமாக்குகிறெனென்று சொல்லிக்கொண்டுவந்தார். இது காரியத்தை மல்லாகத்திலிருக்கும் இரண்டு ஏதைகள் கேள்விப்பட்டி அங்கே அவரிடம் போனார்கள். அவரோ மிகுந்த உபசரணையுடன் அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டு சொன்னதென்னவெனில், நான் உங்களிலுள்ள பேயை மூன்று நாளக்குள்ளாக அகற்றிப்போட எனக்கெத்தனை இறைசால் பொருந்தித் தருவீர்களென்று கேட்டார். அவர்கள் சொன்னது ஆளுக்கு ஐவந்து இறைசால் தருவோமென்றார்கள். அவரோ அவர்களுடைய பேச்சை நம்பாமல் உங்கள் காதுகளிலுள்ள காய்க் கடுக்கையும் முத்துக் கடுக்கையும் அந்தப் பணர் தருமட்டாக இடாக வைத்தாலாகுமென்றார். அவர்களும் அவருடைய பேச்சை நம்பிக் கழறிக்கொடுத்தவிட வாங்கிக்கொண்டு வெறுங் காதுடன் அவர்களை வீட்டுக்கனுப்பிவிட்டார்.

இன்னும் ஒருவன் முன் சொல்லியவர்தானே ஏதோவிதமாய்ப் பேயைத் தூரத்திலுதிருரென்று அவரிடம் வந்து அதற்கு வேண்டிய பிரகாரமாய்ப் பொற்றகட்டிப்பித்துக் கொடுத்தும் அவர்தனது பொருத்தஞ் சரிவரக்கிடையாததினாலே தகடு கட்டுவதற்குத் தடை சொல்லி அலக்களித்ததினாலே அந்தப் பொடியன் பொறுதியாயிருந்து கரடக தமனகர்களைப் போலவும் ஊறுநீர் வரக் காத்திருக்கும் கொக்குப் போலவுந் தருணம் பார்த்துத் திருநீறு வைக்கிற பெட்டிக்குட்டானிலே அச்சரீ வைத்திருக்கிறதை அறிந்து திருநீற்றை எடுத்துப்பூசுகிறவனைப்போலக் குட்டானுக்குள்ளிருந்தகட்டையுங்கூட்டையுமெடுத்துக்கொண்டு தப்பியோடியவிட அவரோ குட்டையைப் பறிகொடுத்த கரடியைப் போல ஏமாந்திருந்தார். இவரும் இன்னும் அநேகர் சாத்தானைப் போல மனிதரைமோசம்போக்கி வீணிலே நேரத்தை விட்டு மெய்யான கடவுளின்னாரென்று அறியாமற் கடைசியிலே நித்திய நரகத்துக் கேதுவாகிறார்கள். இப்படிக்கு பலசனபட்சன்.

For the Morning Star.

1. I have made a good meal off it.
2. I have made a good meal of it.
3. I have made a good meal on it.

If I mistake not, the first of these sentences means that the meal has been made from something large, of which a small part has been cut off, say a joint of meat. The second, that the dish has been eaten up, and that there had been doubt as to there being enough for a meal. The third, that there had been some doubt or dispute about its quality, or its being fit for food. The particle *of* refers, generally, at least, to the quantity, *on* always to the quality.

DEAR SIR,

May I beg of you the favour of inserting the following solution of the query, proposed by A. Arnold in the fourth No. of the present Volume, the answer given by மதுரை, குசகோபாலஞ்செட்டியார், in your last No. being not correct.

Let x =gold in ounces in one scale, and y =weight of the stone in the opposite one. Then by question,

$$x+1=y\div 5$$

$$y+1=7x.$$

finding the value of x in both equations, and adjusting them we have,

$$y-5\div 5=y+1\div 7, \text{ or,}$$

$$7y-35=5y+5, \text{ or, } 2y=40, \text{ and}$$

$$y=20, \text{ the weight of stone;}$$

and substituting this value in one of the above equations, x becomes = 3, the weight of gold in ounces.

தட்டானிடத்திலிருந்த பொன் கனஞ்சு, ௩. இந்த மூன்றுக்கு ஒரு கனஞ்சைக் கூட்டி ஐந்தாலே பெருக்க, உயம். உயக்கு, ௬. கூட்டி, ஏழாந் பிறிக்க, ௩ம். வரும்.

At the same time I beg to subjoin this Query:

To determine in a straight line given in position, a point such that the two straight lines drawn from it to two given points on the same side of the line, shall make equal angles with the line.

Yours very obediently,

Jaffnapatam, 2d April, 1844.

JUVENIS DISCIPULUS.

POET'S CORNER.

THE DEATH OF THE RIGHTEOUS.

[Imitated from the 57th Chapter of Isaiah.]

(By Brainard.)

Who shall weep when the righteous die?
 Who shall mourn when the good depart?
 When the soul of the godly away shall fly,
 Who shall lay the loss to heart?

He has gone into peace; he has laid him down.
 To sleep till the dawn of a brighter day;
 And he shall wake on that holy morn,
 When sorrow and sighing shall flee away.

But ye, who worship in sin and shame
 Your idol gods, whate'er they be,—
 Who scoff in your pride at your Maker's name,
 By the pebbly stream and the shady tree,—

Hope in your mountains, and hope in your streams,
 Bow down in their worship, and loudly pray;
 Trust in your strength, and believe in your dreams,
 But the wind shall carry them all away.

There's one who drank at a purer fountain,
 One who was washed in a purer flood:
 He shall inherit a holier mountain,
 He shall worship a holier Lord.

But the sinner shall utterly fail and die,
 Whelmed in the waves of a troubled sea;
 And God, from his throne of light on high,
 Shall say: "There is no peace for thee."

ADVANTAGES OF TEMPERANCE.

Temperance promotes clearness and vigour of intellect. If the functions of the brain be not in a healthy and vigorous state, equally unhealthy and inefficient must be those of the mind. History will bear us out in asserting that the highest and most successful intellectual efforts have ever been associated with the practice of those general principles of temperance in diet for which we plead. It is the mighty minds that have grappled most successfully with the demonstrations of mathematical, intellectual, and moral science, that stand highest on the scale of mental acumen and power; and it is such minds that have found strict temperance in diet essential to their success. Let us advert to the history of a few of these master spirits of the human race.

Foremost on the list stands Sir Isaac Newton. The treatise of his, that cost him the mightiest intellectual effort of all his works, was composed while the body was sustained by bread and water alone. And in spite of the wear and tear of such protracted and prodigious mental labour as his, that same temperance sustained him to his eighty-fifth year.

Upon no one, perhaps, has the mantle of Newton fallen so fully, at least so far as learning is concerned, as La Place. And we have the testimony of biography that he "had always been accustomed to a very light diet; that he gradually reduced it to an extremely small quantity;" and "that he was enabled to continue his habits of excessive application to study until within two years of his death, without any inconvenience, owing to his always using very light diet, even to abstinence." He lived seventy-eight years.

The celebrated John Locke, with a feeble constitution, outlived the term of threescore years and ten by his temperance. "To this temperate mode of life, too, he was probably indebted for the increase of those intellectual powers, which gave birth to his incomparable work on the human understanding, his treatises on government and education, as well as his other writings, which do so much honour to his memory.

Another intellectual philosopher, who saw fourscore years was the venerable Kant. "By this commendable and healthy practice,"—early rising,—says his biographer, "daily exercise on foot, temperance in eating and drinking, constant employment, and cheerful company, he protracted his life to this advanced period;" and we may add, acquired the power for his immense labours of mind.

Few men have more fully established their claims to intellectual superiority of a very high grade, than President Edwards. But it was temperance alone that could carry him through such powerful mental effects. "Though constitutionally tender, by the rules of temperance, he enjoyed good health and was enabled to pursue his studies thirteen hours a day."

The records of English jurisprudence contain scarcely a name more distinguished than that of Sir Matthew Hale. And it is the testimony of history, that "his decided piety and rigid temperance laid him open to the attacks of ridicule, but he could not be moved." In eating and drinking he observed not only great plainness and moderation, but lived so philosophically, that he always ended his meal with an appetite.

Perhaps no man accomplishes more for the world than he who writes such a commentary on the scriptures as that of Matthew Henry. And it is indeed, an immense literary labour. But the biographer's account of that writer's habits shows that temperance and diligence were the secret of his success. "He was an early riser; for he would be in his study by four or five o'clock, and continue there till eight; then after attending family prayer, and receiving a slight refreshment, he went up again till noon; after dinner, he resumed his book or pen till four o'clock, and in the evening visited his friends."

Few men have accomplished more than John Wesley. And it is gratifying to learn that it was "extraordinary temperance, which gave him the power to do so much, and to live so long."

In reading the works of Milton, we are not so much delighted with the play of imagination, as with the rich and profound, though sometimes exceedingly anomalous views, which he opens before us. The fact is, he was a man of powers and attainments so great as justly to be classed among the leading intellects of his generation. Nor were such powers and attainments disjoined from temperance. It is testified of him that while engaged in the instruction of youth, "he set the example of hard study and spare diet to his pupils."

Among the scientific men of modern days, who have risen high and accomplished much, is our countryman Count Rumford. And among his most prominent traits of character were temperance and love of order. "His wants, his pleasures, and his labours," says Baron Cuvier, "were calculated like his experiments. He drank nothing but water—he permitted in himself nothing superfluous."

Europe, as well as America has been filled with the fame of Franklin; and no less wide spread is the history of his temperance. Early in life he adopted a vegetable diet; and thus he not only gained time for study, but "I made the greater progress," says he, "from that greater clearness of head and quickness of apprehension which generally attend temperance in eating and drinking." The habit of being contented with a little, and disregarding the gratification of the palate, remained with him through life and was highly useful.—Prof. Hitchcock.

A HEBREW TALE.

ABRAHAM being brought before Nimrod, was urged by the tyrant to worship fire. "Great King," said the father of the faithful, "would it not be better to worship water? It is mightier than fire, having the power to extinguish it. 'Worship the water, then,'" said Nimrod. "Methinks," rejoined Abraham, "It would be more reasonable to worship the clouds, since they carry the waters and throw them down upon the earth." "Well then," said the impatient king, "worship the clouds, which by thine own confession, possess great power."—"Nay," continued Abraham, "if power is to be the object of adoration, the preference ought to be given to the wind, which by its greater force scatters the clouds and drives them before it." "I see," said Nimrod, "we shall never have done with this prattle. Worship the wind, then, and we will pardon thy former propositions." "Be not angry, Great King," said Abraham, "I cannot worship the fire nor the water, nor the clouds, nor the wind, nor any of the things thou callest gods. The power they possess, is derived from a Being, not only most powerful, but full of mercy and love, the creator of heaven and earth: Him alone will I worship." "Well then," said the tyrant, "since thou refusest to adore the fire, thou shalt speedily be made sensible of its mighty force." He ordered Abraham to be thrown into a fiery furnace. But God delivered him from the raging flames, and made him a source of blessing to many nations.—*Harwitz Hebrew Tales.*

EXISTENCE OF GOD.

WHEN Vanini declared, before his judges, that he believed the existence of God, he took up a straw which lay before him on the ground, and assured them that the single straw was sufficient to convince him of it; alleging at the same time several arguments to prove how impossible it was that mere nature could create any thing.

Modesty of the Wise.—A French writer remarks, "That the modest deportment of those who are truly wise, when contrasted with the assuming air of the young and ignorant, may be compared to the different appearance of wheat, which while its ear is empty, holds up its head proudly, but as soon as it is filled with grain, bends modestly down, and withdraws from observation."

"It is true," says Bishop Hooper, "that life is sweet and death is bitter, but eternal life is more sweet, and eternal death more bitter."

When a friend once told Plato, what scandalous stories his enemies had propagated concerning him; "I will live so," replied the philosopher, "that nobody shall believe them."

வைகாசி மாதம்.

சாதி மீ. வைகாசி மீ. ௨௨. திசு. முசல் ஆனி மீ. ௨௧. வரை.

E. Date.	திருக்கு	வாரம்.	கட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
12	க	ஞ	ஞ	௨௨	த	ந
13	உ	தி	உ	௨௨	எ	ஞ
14	ந	செ	செ	௨௨	ஞ	அ
15	ச	பு	அ	௨௨	தி	யெ
16	ஞ	வி	பு	௨௨	ச	யெ
17	சு	வெ	கா	௨௨	சு	௨௨
18	எ	ச	ரோ	௨௨	பி	௨௨
19	அ	ஞ	யி	௨௨	தி	௨௨
20	க	தி	தி	௨௨	தி	௨௨
21	ய	செ	தி	௨௨	ச	௨௨
22	யெ	பு	பு	௨௨	ப	௨௨
23	யெ	வி	பு	௨௨	ப	௨௨
24	யெ	வெ	பு	௨௨	ப	௨௨
25	யெ	சு	ம	௨௨	அ	௨௨
26	யெ	ஞ	பு	௨௨	ந	௨௨

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

சு. புத். சத். அ.] துஅராசுஅஸ். சித்திரை மூ., உரு. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, April 25, 1844. [Vol. IV. No. 8.

THE OBSERVER.—No. 4.

Missionaries—Charms—Holy ashes.

As I was walking out a few days ago, I met an acquaintance of mine, who had come on a visit to his native place, after an absence of several years. The last time we had met, was, when he was about to be married; and he afterwards removed to Poonaryn, and settled there with his family. I asked him, how he had been since I last saw him; he said, he had been quite well. On inquiring after his family, he told me he had three children, the oldest of whom was able to read. "But," said he, "we do not enjoy such advantages for education as you do,—and my children will, I fear, grow up in ignorance. We have several times requested the American missionaries to send us teachers, and to establish schools among us, but they say—the place is not important enough for a missionary to settle there; and they cannot establish schools under native teachers unless they are near enough to be examined and superintended by themselves."

"I suppose," said I, "they find the assistants in their employment will neglect their duties unless they are under strict supervision."

"That is the case with some of them," replied he; "for their only object seems to be to secure their wages from the missionary for as little amount of service as possible. I do not wonder that the missionaries are some times almost discouraged in their efforts to improve our people."

"Do not the missionaries sometimes make unreasonable demands of their assistants?" inquired I.

He answered: "Perhaps they may sometimes; but I believe they always refer to the Bible, as authorising their demands; and they profess to act under the same obligations themselves. We do not see them accumulating wealth for themselves and their children, and they are always diligently employed."

"But," said I, "they have large houses, and horses, and bandies, which we have not."

"You do not consider," replied he, "that these men have always been accustomed to similar conveniences: they did not grow up in the dirt and under the trees as our children do; and if they were to be confined to such houses as we live in; they would soon lose their health and be obliged to leave the country. Besides, if a man leaves his own country and his dearest relatives, and goes to a distant part of the world, amongst strangers, so diverse from him in their views and habits that he can have no pleasant social connection with them, and devotes himself for life to improve them and their children, it is reasonable that he should have the conveniences necessary for his comfort. If they sought these things as their chief object, and neglected their other duties to obtain them, we might reasonably doubt their sincerity in professing to have come here solely to do us good; but this they do not do; and further, if we compare their houses, dress, furniture, horses, bandies and style of living, with those of other gentlemen in this country, we shall find that missionaries generally make less show than others, in such things."

"Very true," replied I, "and we ought to compare them with others of their own class, in deciding on the propriety of their conduct in regard to such matters."

While thus conversing, we met a Vidahn, marked all over with ashes. He also had an amulet (a diagram enclosed in a golden case) tied on his arm. My friend Candan, said to him, "Why do you wear this amulet?" He answered; "I was for many years subject to sickness, which no medicine could cure. I consulted a learned priest, who said it was the effect of the divine displeasure and could be removed only by a sacred charm. I asked him where such an one could be obtained. He told me that for ten dollars he would provide one. I gave him ten dollars, and he brought me this, saying: This is a powerful charm; within this case is a mystic diagram consecrated by mantras and prayers. Every day, for nine days I have repeated over it 112 prayers. Tie it on your left arm above the elbow. Be careful not to lay it aside or lose it. It has virtue to remove your sickness, if rightly used."

"112 prayers a day, for nine days!" said Candan, "that is 1008 prayers! surely, if the prayers of the priest could avail, you must soon have got well."

"I at first experienced no relief;" said the Vidahn, "but lately I have been a good deal better."

"Do you ever take off the charm?" said I.

"Yes," he replied, "when I bathe."

How long do you keep it off?" inquired Candan.

He answered: "For one or two hours."

"Do you feel any the worse while it is off?"

"No; I take it off, when I bathe; and I feel rather better then than at other times."

"When you put it on again do you feel any differently?"

"I cannot say that I do."

"Then why do you not leave it off a longer time and see if any ill effects would follow. If the charm has a healing power and that power is exercised only when it is worn, you should be sensible of it when you take it off and put it on. But you acknowledge that you feel none the worse while it is off, and none the better while it is on; how then can you tell whether it has any virtue at all? I think its only benefit has been to put ten dollars into the hands of the priest, and that you would have been just as well now if you had never worn it."

"I have thought it might be so," said the Vidahn; "especially as I know a similar case at Batticotta, where a poor mason, who wore a charm for a long time, experienced no relief from it, and lately died. But I feared to displease the priest by saying so, or by taking off the charm."

"Then you must do according to the will of the priests—right or wrong?"

"No," said the Vidahn, "but we should honor them, as the teachers of our religion; and they also furnish us with holy ashes."

"A man should be honored," said Candan, "who is upright and true in his ways; and who seeks to benefit his fellow men; and priests, especially, should be of blameless lives and zealous for the welfare of their people. Is that the character of our priests?"

"I cannot say," said the Vidahn, "that they are doing much for the welfare of the people; but we should have pity on them; in these days both profit and honor are taken from them."

"They might as well seek a livelihood by honest labors as the rest of us," said Candan, "they would then be more usefully employed than they are now; I do not think, as you seem to, that one pity is wisely bestowed in receiving holy ashes and vain charms from them, which can do us no good."

The Vidahn laughingly replied, "I suppose then you do not rub ashes?"

"Yes," said Candan, "I sometimes do, when I go amongst the stricter heathen; but I do not use them in my house."

"What authority have we," I inquired, "for using the ashes as we do?"

"It is said in some of our shasters," said the Vidahn, "that Siva's wife gave it to Siva as an atonement for sin."

"How foolish are we," said Candan, "to believe such nonsensical stories. What effect can the ashes of cowdung and chaff have to make a man better or worse? The cow is to be preferred to her dung; the paddy is to be preferred to the chaff; I should sooner hope for benefit by rubbing my body on a cow's nose than by rubbing the ashes of her dung on my body."

"Hush!" said the Vidahn, "here comes a priest; do not offend him."

கண் காணி—ச இலக்கம்.

குருமார்—மத்திரம்—விபூதி.

கொஞ்சநாளைக்குமுன் நான் வெளியேபோயுலாத்திக்கொண்டு வருகையில் வெகுவருடக்காலமாக இவ்விடமிருந்து பிற்பாடு தான் பிறந்த ஊருக்குப்போய்வந்த கிணைகிதெருவனைக்கண்டேன். (நான் அவரைக் கடைசியாய் அவர் விவாகமபண்ணவிரும்புந்த நாளிலேதான் கண்டேன். அதன்பிறகு அவருஞ்சமுசாரமும் பூசுநிலை உம்மை நான்கண்டதின் பின்னால் உமக்கிருந்த சுகம் சுகவினமெப்படி உமெனவினாவு-அவர்-ஆண்டவன் புண்ணியமாய் எங்களுக்கொரு நோவுநோக்காடுமிருந்ததிலையென்றார். உமது சமுசார அபிஷேகவீதமெனக் கேட்டபொழுது, அவர் சொன்னார்—எனக்குமுன்பு பிள்ளைகளுண்டு. அவர்களில் மூத்தவன் வாகிக்கக் கொஞ்சம் பழகியிருக்கிறான். உங்கள் பிள்ளைகுட்டிக்குப் போல எங்கள் பிள்ளைகுட்டிக்கும் பழகித்துக்கொள்ள நலவசத்திலில்லை. எங்களிடம் உவாத்திமாரை வரக்காட்டவும் பள்ளிக்கடங்களைப் பூசுநிலையிலும் நாட்டவும் வெகுமுறையாக அபேரிக்கன் மிகியோனரிமாரிடங்கேட்டோம். அதற்கவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—அவ்விடத்திலொரு பத்திரியார்வந்திருக்க அநொரு பித்தானமான் இடமல்ல. அநொலுமிவ்வுர்ப்பிறந்த உவாத்திமார்சன் அந்தத்தப் பள்ளிக்கடங்களுக்குக் கிட்ட இருந்து அவைகளைச் சோதித்துப் பரப்ப

ரித்தாலன்றி மற்றும்படி அவர்கள் கண்காணிப்பின் கீழாகப் பள்ளிக்கூடங்களை நாட்டுவது யோக்கியமல்லவென்கிறார்கள். ஏனென்பது யோக்கியமல்லவென்றெண்ணுகிறார்கள்—ஏன்? தங்கள் உதவிக்காரரிற் கண்ணேட்டமாய் இருந்தாலன்றி மற்றும்படி அவர்கள் தங்கள் வேலையைச் சட்டை பண்ணுவார்களென்று எண்ணுவதினாலேயேயென்றேன். அதற்கவர் அப்படித்தான் வெருவெருகாரியம் நடக்குது. உதவிக்காரர் தங்களுடைய எவ்வளவு அற்பமாயிருந்தாலுஞ் சரிசுருமாரிடஞ் சம்பளம் பெற்றுக்கொள்வதே தங்கள் அபிப்பிராயமென்று நினைக்கிறார்கள். ஆகையாற் குருமார் எங்கள் சனத்தைத் தேர்ச்சிபண்ணுவதற் குபயோகமான பிரயோத்தனத்திற் சில வேளைகளிலிளக்கரித்துப் போகிறது பின்னையொரு ஆச்சரியமான காரியமல்ல.

ஏன்! குருமார்கள் சிலதருணத்தில் மிகுதியாய்க் காத்திருந்து தங்களுதவிக்காரரை மெத்தக் கடுமாய் நடத்தலிலையோவென்று கேட்டதற்கு, அவர் சொன்னார்—ஒருவேளை அவர்களை அவர்கள் கடுமாய் நடத்தக்கூடும். ஆனாலும் அவர்கள் வேதாகமம் விதித்தபடி நடந்து தங்களைப்போலப் பிறரையும் பேணுகிறார்கள். அவர்களொருக்காலுந் தங்களுக்குத் தங்கள் பின்னகுட்டிக்குக்கும் பணம்பண்டத்தைச் சேர்த்து வைப்பாமல் எப்பொழுதும் பிறர் நயத்துக்குரியவைகளைச் சாக்கிரதையுடன் நாகுகிறார்கள்—என்றார். அப்போ நான் சொன்னேன்—நீர் சொன்னது சரிதான். ஆனாலும் பாதிமாரிடத்திற் பெரியபெரிய விஸ்தாரமானவீடுகளும், குதிரைகளும்; பண்டுகளுமுண்டே. எங்களிடத்தில் அவைகளில்லை—ஏன்—எங்கள் வீடுமாதிரியாய்க்கட்டினால் என்னவென்றேன். அதற்கவர் சொன்னார்—நீரொரு மதிகெட்டவன்போலே காணுது. ஏனென்றால் அந்தக் குருமார் எப்பொழுதுஞ் சொகுசாயிருந்தே பழகிவிட்டார்கள். அவர்களென்பின்னைகளைப்போலப் புழுதியிலும் மரத்தின் கீழுமீருந்து வளர்ந்தவர்களல்ல; நாங்களிருக்கும் வீடுகளில் அவர்களிருக்கச் சம்பலித்தால், அவர்கள் தங்கள் சுகந்தைச் சீக்கிரமீழ்ந்து இந்த ஊரைவிட்டுமோடிவிடவேண்டி வரும். இன்னுமொருவன் தன் சொந்தஊரையும் வெடுத்துச்சனத்தையும் விட்டுப் பிறவூரிற்சென்று அந்நியருடன் வாசம்பண்ணச் சம்பலித்தால் அவர்களுடைய பழக்கம்பரிசுனைகள் முற்றும் அவனுக்குப் பேதப்பட்டிருப்பதால் அவனுக்கங்கே சற்றுஞ் சந்தோஷமாயிற்று. குருமார் சொகுசாயிருந்து நடக்கிறார்களென்று எரிச்சலினாலே சொல்லுகிறார்களெல்லாமல் மற்றுமபடியல்ல. இப்படிப்பட்ட சொகுசுகளைக் குருமார் பிரதானமாய் நோக்கித்திருக்கிற மற்றுங் கடமைகளை அவர்கள் சட்டைபண்ணுவ துண்டானால்—நாங்கள் உங்களுக்கு நன்மைசெய்வதே எமது பிரதான நோக்கமென்றவர்கள் சொல்வதை நாங்கள் நம்பவேமாட்டோம். இன்னும் நாங்கள் அவர்களுடைய வீடுகளையும், உடைபுகளையும் மற்றுந்தட்டுமுட்டுக்களையும், குதிரைகளையும், பண்டுகளையும் மற்றுஞ் சொகுசுகளையும் அடுத்த துரைமாருடன் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கச் சம்பலித்தால், குருமாரிடத்திலுள்ள ஆடம்பரம் எவ்வளவு சொற்பம்!

அப்பொழுது நான் சொன்னது—நீ சொன்னதெல்லாம் பெய்தான்—குருமாருடைய சொகுசைக் குருமாருடைய வகையான சனங்களோடொப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும்—என்றிவ்விதமாய் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், திரு நீது கணக்கவணிந்து கையிலே கெவிக்கட்டியிருந்த ஒரு விதானை வரக் கண்டேன். அப்பொழுது எனது சினேகிதன் (அவர்பேர் கந்தப்பர்) விதானையைப் பார்த்து, ஓய் விதானையாரே—நீரேன்காணுங் கெவிடொன்று கையிற் கட்டியிருக்கிறீரென்று வினாவு, அவர் சொன்னார்—வெருவருடக்காலமாக எனக்கொரு வியாதிபுத்தது. எந்த மருந்துசெய்தும் மாறவில்லை. கற்றறிந்த ஒரு குருக்களிடம் போய் எனக்கிருந்த துன்பத்தைச் சொன்னபொழுது, அவர் சொன்னார்—இது தேவுக்கன் குறைபாடு. அட்சரங் கட்டினாலன்றி உன் வியாதி மாறாதென்றார். அதற்கு நான் அட்சரம் எடுக்காமல்கலாமென—அவர் சொன்னார்—நீ எனக்குப் பத்திறைசால் கொடுத்தாயென்றால் நாணுன்கொன்றுதருவேனென்றார். உடனே நான் பத்திறைசால் கொடுத்தேன். அவரிடம் அட்சரத்தைக் கொண்டுவந்து இதை பத்திரமாய் உன் கையிற் கட்டிக்கொள். இதிலே மந்திரம் வரைந்த தாபித்திருக்கிறேன். நாளொன்றுக்கு நூற்றுப்பண்ணிரண்டுவாக (கூ) நானாருச் சேபித்திருக்கிறேன். இதைக் கட்டாமலே விடாதே. உன் பிடைமாமுவதம் மாறாதுபோவதும் நீ அவ்வட்சரத்தைப் பாலிப்பதிலேயிருக்குது—என்று குருக்கன் சொல்லி முடிக்க, கந்தப்பர் கேட்டார். ஒஹ! நாளொன்றுக்கு—(ராமு)

உரு; (கூ)நானாரு—(தூஅ)—உரு, நிச்சயமாகவே குருக்களுடைய உருக்கள் பலத்தால் உன் பிடைபெல்லாம் பறந்து போய்விடும் என்று விதானையாருக்குச் சொன்னார். அப்போ விதானைச் சொன்னார்—கொஞ்சக் காலமாக அட்சரத்தினால் எனக்கொருபிரயோசனமுமில்லை. இச்செலவுதான் எனக்குச் சற்றே சுகந்தென்கிறது, என்றார். அப்போ நான்—எப்போவாகுதல் இந்தக் கெவிட்டை உமது கையைவிட்டுக்கிற்றதும்ண்டோவென்று விதானையாரைக் கேட்க, அவர்—நான் முழுமும்பொழுது எடுக்கிறதூதானென்றார்—அப்போ கந்தப்பர் கேட்டார்—நீர் எவ்வளவு நேரமாக அதைஅவிழ்த்துவைக்கிறீரென்றார். அப்போ விதானைச் சொன்னார்—ஒருமணி அல்லது இரண்டு மணித்தியாலமாகவென்றார். நீரதை அவிழ்த்து வைக்கும்போது ஏதாகுதல் உமக்குச் சுகலீனங் கண்டதுண்டோவென்று விதானையிடங் கேட்க—அவர்—யாதொரு சுகலீனமுமில்லை மறுவேளையிலும் நான் அதை அவிழ்த்து வைக்கும்போதுதான் எனக்குச் சற்றே சுகம்போலேயிருக்குது என்றார்.

நீரதை மறுபடியும் உமது கையிற் கட்டும்போதேதாருதல் முன்னிருந்ததிலும் வித்தியாசமாய் உமக்குத் தோற்றுகுதோ என்று கேட்க, அதை நான் திட்டமாகச் சொல்லக்கூடாதுஎன்றார். பின்னை, நீரதை வெருகாலமாக அவிழ்த்து வைத்துப்போட்டு ஏதாகுதல் சுகலீனங் காணுகுதோவென்று ஏன் பார்க்கவில்லை. எனக்குத் தோற்றுகிறபடி, அந்தக் கெவிட்டுக்கு யாதொரு செயலுண்டானால் அச்செயல் அதை அணியும்பொழுதுதான் செய்யாதிட பின்னை நீரதை எடுக்கும்பொழுதும் மறுபடி கையிலே கட்டும்பொழுதும் அதின் செயலை நீர் அறியவேண்டுமே. அதை அவிழ்த்தும்பொழுதும் கையிற் கட்டும்பொழுதும் யாதொரு சுகந்த் சுகலீனங் காணவில்லையென்று நீர்தானே சொல்லுகிறீர். ஆகையால் நான் நினைக்கிறபடி குருக்கள் தந்த அட்சரமும் அவர் சேபித்த, தூஅ. உருக்களும் பத்திறைசால் உன் கையால் வாங்கிக் குருக்களுக்குக் கொடுத்த பலனையல்லாமல் வேறொரு பலனில்லை என்றேன் அப்போ விதானைச் சொன்னார்—யாதொரு பலனில்லை யென்றுதான் நானும் நினைத்ததுண்டு. வட்டுக்கோட்டையில் இருந்த ஓர் கற்பிப்பதும் இவ்விதமாய் வெருகாலமாகக் கெவிடுக்கட்டியும் பலனில்லாமல் இச்செலவு காலஞ்சென்று போய்விட்டான். கெவிட்டை நான் எடுத்தெறிந்துபோடச் சம்பலித்தாற்குருக்கள் கோபித்துக்கொள்வாரென்று பயத்துவிட்டுவிட்டேனென்று விதானைச் சொன்னார்.

அப்போ நான் கேட்டேன்—விதானையாரே—பின்னை நீர் நன்மை செய்கிறீர் திண்டைசெய்கிறீர் குருக்களுடைய கித்தப்படியாக வேண்டுமென—அப்போவிதானையார்—மிகவும்பரபரப்பாக இல்லை இல்லை, அவர்கள் குருக்களாயிருக்கிறபடியினாலுந் திருநீரெங்களுக்குக் கிவிவதிலும் நாம் அவர்களைத் தண்டனம்பண்ண வேண்டுமென—அப்போ கந்தப்பர் சொன்னார். தன் கிரியைகளிலுத்தமகுயிருப் பவனவனே அவனையே தண்டனம்பண்ணவேண்டியது. எங்கள் குருக்களெல்லாரும் காரியக்குருக்களையன்றிக் காரணக்குருக்களல்ல. இப்படித்தானா எங்கள் குருக்களமாருடைய நடை? என்று கந்தப்பர் கேட்டதற்கு விதானைச் சொன்னார்—எங்கள் குருமார் காரணக்குருக்களென்று நான் சொல்லப்போகாது. இக்காலத்தில் அவர்கள் சொகுசாய் நாளிவெது பிரயாசமானதாயிருக்கிறபடியால் நாங்களேஅவர்களைத் தாபரிக்கவேண்டியது என்றார்—அப்போ கந்தப்பர் சொன்னார்—நீர் திருநீதுவாங்கி வீண்கெவிட்டுக்கு வினியும் பணஞ்செலவழித்ததினலாக்குங் குருக்களிடமாற வி யாருடையசுகிறீர். இன்றைக்குமெய்ப்பார்த்தால், உமக்குக் குருக்களமாரிவருக்கிற பிரியம் மெத்த அதிகப்பட்டதுபோலே தோற்றுகுதென—அப்போ விதானை குலங்க் நகைத்துக்கத்தப்பரைப் பார்த்து ஏன்காணும் நீர் திருநீதுபூசுவதிலையோவென்று கேட்க—அவர் பிரத்தியுத்தரமாக நானெப்போவாகுதல்கொழுத்தஅக்கியானிகளிடம் போகும்பொழுது பூசுகிறதென்கிறேன். ஆனாலும் நான் வீட்டிலிருக்கிற வேளையிற் பூசுகிறதிலேயென்றார். அப்போ நான் கேட்டேன்—நாம் பூசுவதுபோல நீங்கலும் பூசவேண்டியவந்த் காரணக்கிடக்கையாதெனவினாவும்போது விதானைச் சொன்னார்—பாவம் பிரயாசிக்கத்தமாருத்தபடி சிலனுடைய பெண்காதி சிலனுக்குக் கொடுத்தானென்றுசாத்திரஞ்சொல்லுகுது என்றார்—அப்போ கந்தப்பர் சொன்னார்—ஓய்ஓய், விதானையாரே, நாங்களெவ்வளவு மடைத்தனமுள்ளவர்களென்று பாரும். இவ்வளர்த்தமரான கட்டுக்கதைகளை யார் நம்புவான்? மாட்டுச்சாணியும் நெற்பதருமென்ன இன்பதுன்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடும்? சாணியிலும் மாடேவாசிக்.

பதரினும் நெல்லே வாசி. என் தேகத்தில் மாட்டுச்சாணியைச் சுட்டுப்பூசுவதிலும் மாட்டுமூக்கிலே என் தேகத்தைப்போட்டுத் தேய்ப்பது அதிகம் வரசியென் மெண்ணுகிறேன் என்றார்.

**ஞானக்துபீ.—ந. சாதிகள் அமார்க்கம்,
[Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.]**

யடு. முந்திப்படைத்தவனைப்பணிந்துவுயர் முத்திவழிபெறமாட்டாமற் றந்திரக்காரச்சாஸ்திரிகள்பண்ணின சாஸ்திரத்தைக் கேள் ஞானப்பெண்ணே.

யசு. அஞ்சல்செய்தாதினையப்போற்றமுமெலம தாண்டவன் வேதத்தை விட்டு விட்டு வஞ்சகரெண்டகச்சாதிகள் செய்யுந் தன் மாரிக்கத்தைக் கேள் ஞானப்பெண்ணே.

யஎ. நீடும்பொருளையுணராமலந்த நித்திய நன்மையைத்தேடாமல வீடுகடோறுஞ் சாஸ்திரம்பார்க்கின்ற வேடிக்கைபார்க்கவா ஞானப்பெண்ணே.

சு. சாதிகள் நாட்பேதகம்.

யஅ. பின்ன பிறந்த தினங்கேட்டச்சணம் பேசாமற் பார்ப்பானைக் கூட்டிவந்து வன்ஞவனைக்குறி கேட்டுச் சாதனம் வகுப்பதாறடி ஞானப்பெண்ணே.

யக. நானூர் தேதியுந் திங்களும் பார்த்து ராசிப்பலன்களெலாம் பகுத்து நீளுந்தாரகைநன்றெனத்தீதென நிமித்தம் கேட்பதார் ஞானப்பெண்ணே.

யஉ. பின்னக்குதாய் வயதென்று சொல்லியே பெரியசாதனமென்றெழுதி கன்னத்தனமாக முப்பதில் நாற்பதிற் கண்டமென்பானேன் ஞானப்பெண்ணே.

யசு. பொல்லாத நாளிற் பிறந்தவர் மாத்திரம் போனாரென்றே வைத்து வைப்போம் நல்ல நாளிற் பிறந்தவரென்றாலும் நாட்டிவருந்தாரோ ஞானப்பெண்ணே.

யஉ. அப்படி நல்லநாட் பொல்லாநாளிதென் றறிந்துகொண்டு நடந்தாலும் எப்படியாகிலும்வாறவினைவரா திருக்குமோ சொல்லு ஞானப்பெண்ணே.

யக. நானூர்தேதியுந் நன்மை செய்தாவணி ராதனைக் கும்பிடக் காரியமே னீளுஞ்சாஸ்திரங்குப்பையென்றெண்ணாத நோமையென்னடி ஞானப்பெண்ணே.

யசு. நாயறிற் கோவிலுக்கேகாமலதை நாதனினுளென்றுணராமல் நாயறைப்பேதிக்குவாங்கிறநாளென்று நாட்டிஅாடி ஞானப்பெண்ணே.

யடு. நாயறிலே தங்கள் பின்னகளுக்கது நல்லநாளென்றவிழ்தங்கொடுக்கு மாயப் பரிசெயரெண்டகச்சாதிகள் வஞ்சகம்பாரடி ஞானப்பெண்ணே.

யக. செவ்வாய்க்கேதொரு காரியமாகிலுஞ் செய்யவொண்ணுதபயணஞ்செய்தா லெவ்வாறுகிலுங் கேடுவந்தெய்துமென் றியம்புவாரடி ஞானப்பெண்ணே.

யஎ. வியாழக்கிழமை விரந்து தினக் அது மெத்தப் பொல்லாத நாளென்று சொல்லி வியாழத்தைப் பார்க்கிலும் செவ்வாய் கேடென்று விட்டுவிட்டாரடி ஞானப்பெண்ணே.

யஅ. வெள்ளிக்கிழமை கடன்கள் கொடார் தங்கள் வீட்டிலுடைமையிரவல் கொடார்

வெள்ளிக்கிழமை பிறப்பொருள் வாங்குதல் மேன்மையென்பார்கள் ஞானப்பெண்ணே.

யசு. வெள்ளிக்கிழமைக்கு வீட்டைவிட்டுவெரு தூரப்பயணம் பிறப்படுகார் கள்ளத்தனக்காறரெண்டகச்சாதிகள் கவட்டுபாயங்கள் ஞானப்பெண்ணே.

யக. வெள்ளிசெவ்வாயிற் பயணம்வந்தாலவர் மெத்தப்பயந்து நடுநடுங்கி உன்னதுகொண்டதின் முன்னிரவுக்கொரு வீட்டைத்தேடுவார் ஞானப்பெண்ணே.

யக. சனிக்கிழமைக்குக் கோடியுடரது சங்கடமென்று சலித்துக்கொள்வார் சனிக்கிழமைபிணம்பிழந்தாலது தன்னுடையோகாதாம் ஞானப்பெண்ணே.

யஉ. இப்படிவெள்ளி சனியுடனாயு மெத்தச்செவ்வாயும் வியாழமதுத் தப்பிதமாலுப்படிமெந்தநாட் சரியதாமடி ஞானப்பெண்ணே.

யக. ஏழுமாரத்துக்குள்ளேயல்லவோவுல செல்லாமல்வந்துபிறந்திருக்க ஏழுமாரமுந்தீதாளுவின எங்கேபிறப்பாய் ஞானப்பெண்ணே.

யசு. ஒவ்வொருநாளைக்கு நாயிகைமுன்றே முக்காற்றீதெனவுண்டாக்கிச் செவ்வையிலலாமலேராருகேதென்று செப்புவதெதுக்கு ஞானப்பெண்ணே.

யடு. எல்லாநாளையும்நல்லநாளென் றெமைப்படைத்தவன் செய்திருக்கப் பொல்லாநாளென்றும் நல்லநாளென்றும் புகல்வதாறடி ஞானப்பெண்ணே.

யசு. ஆகாதநாளைப் படைப்பானேஅவ னப்படியாகப் படைத்திருந்தா லாகாதநாளதை எந்தவிதத்தினு வாகவைப்பாயடி ஞானப்பெண்ணே.

[Explanation of a verse given in No. 3, page 28.]

என்றாகையே,

நல்லார் பிறர் குற்ற நாடார் நலந்தெரிந்து கல்லாதவர் குற்றம் காணாரே—யல்லாத வென்போல்வாரென்ன யிக்குவரெயென்கவிக்குப் பின்பாரோ காண்பார் பிழை—

என முதியோரிற் பெரியோர் கூறினமையாலடியேன் புல்லறிவுக்குத் தோன்றியபடி உதய. ந. சஞ்சிகையிற் கூறிய

அரிநிறத்தங்குமரியதுபூண்டவரியிலரும் அரிபுதல்வன்றன்னரியாமரிமகன்றன் கிரத்தை அரியவென்றெண்ணியரிசரமேவுமரியினக்கண்டு அரிமகன்றன்னயரியுடனேயரிதாழ்த்தனனே—

என்ற செய்யுட் கருத்தஞ் செய்யத் துணிந்தேன்.—அரி நிறத் தங்கும், எது—பச்சைவண்ணம்பொருள்தும், அரியதுபூண்டவரியிலரும், எது—குதிரையைக் கட்டுந் தேர்மிதேறும், அரிபுதல்வன், எது—ஆதித்த குமாரனும் கன்னன், தன்னரியாம், எது—தனது பகைவனாகும், அரி மகன்றன் கிரத்தை, எது—இந்திர குமாரன் அருச்சுனன்சிரசை, அரியவென்றெண்ணி, எது—வெட்டிப்போட நினைத்து, அரிசரமேவுமரியினக்கண்டு எது—உர்மையத்திரமாகவி டுக்கும் (அச்சுறுசேனனெனும்) சருப்பத்தைக் கண்டு, அரிமக ன்நன்ன எது—அவ்வீர்திர குமாரனே, அரியுடனே, எது—(இவர்க் துவருந்)தேருடனே, அரிதாழ்த்தனனே, எது—சாரதியானகிருட்டி ணன் (சில்லினிம்பு, யஉ. அங்குலம் பூமியிலே புதைத்து போகத்) தாழ்ச்செய்தார் எ—அ. அரியென்பதின் பொருள் வீரமண்டல வர் கிசண்டு, யக வது. அந்தத்திற் பொருளிற் கூறியிருப்பதாற் ப தவுரையாகவும் இச்செய்யுட்டிரட்டிரை பாரதம், யஎம் போ ரிற்றெறிவாய் இருப்பதால் விரிவாகவும் இங்ஙனம் கூறது வீடு த்தனம்.

இப்படிக்கு
யாழ்ப்பாணம் மாணுக்கன்.

Answer to the Arithmetical Query propounded in No. 4, Vol. 4, page 39
by A. Arnold.

ஒரு தட்டான் சில கழஞ்சி பொண்ணை நிறுத்துப் பொண்ணும் அத்துடன் கல்லுக்கூடியதிர்த்துட்டு, ஓர் ஒரு பங்கென்றும், மேற்படி கல்லை கல்லிருந்த தட்டிலிட்டபோது பொண்ணுக்கு ஏழுபங்கென்று கண்டவிதமாகவது,

ஒரு தட்டில், ௫. கழஞ்சி கற்களும், மறு தட்டில் முக்காற் கழஞ்சி பொண்ணுமிட்டு, அப்பால் காற் கழஞ்சி கல்லை அத்துடன் போட்டபோது எதிர்த்துக் கற்களுக்கு பொண்ணும் கல்லுக்கூட அஞ்சில் ஒரு பங்கென்றும், மேற்படி காற்கழஞ்சி கல்லை கல்லிருந்த தட்டிலிட்டபோது முக்கால் கழஞ்சி பொண்ணுக்கு ஏழுபங்காகிய அஞ்சே காற் கழஞ்சி கிறையாகக் கண்ட விதம் இது தான்.

M. KANAGASAPAPULY, *Combuconum*.

கற்றிச்சன்.

அன்றுடகம் சம்பவிக்கிற காரியங்களிலே போதனைகளை மற்றச் சனங்களுக்குப் போதிப்பது நமது ஆண்டவராகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவின் வழக்கமாயிருந்தது. நிசமாகவே நாங்களும் அவருடைய நடக்கைகளைப் பின்பற்றுகிற மிகவும் நியாயமாய் இருக்கின்றது. நாம் கற்றிச்சன் வேலை செய்கிறவிடத்திற் போய் நின்று அவன் வேலை செய்கிற விதத்தை துட்பமாகக் கவனிப்போமாகில் ஒரு கிறிஸ்தவனுடைய வேலையும் கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப் போதிக்கிற ஒரு போதகனுடைய வேலையும் அதைப் படிப்பிக்கிற ஒரு உவாத்தியனுடைய வேலையும் அக்கற்றிச்சனுடைய வேலையும் ஒன்றுக்கொன்றுத்திருக்கிறதென்பது வலுவாக நம்முடைய மனதிலே படும்.

கற்றிச்சனுடைய வேலை செய்யவேண்டிய ஒரு கடினமான கல்லு அவன் முன்னே இருக்கிறது. அந்தக் கல்லை அவன் ஒரு மரத்துண்டைப் போல வெட்டிச் சமன்பண்ணி இழைக்கக்கூடாது. அதை அவன் தன்னுடைய உளியினால் துணுக்கை துணுக்கையாக வெட்டி அவன் அதைத் தன் மனதுக்கேற்ற வடிவமாகக் கொண்டு வருவதற்கு அனேகவாயிரம் அடிகள் அடிக்கவேண்டியது. அன்றியும் அதை அவன் மெருகுண்ணவேணுமாகில் எவ்வளவு நேரத்தை அதிற் செலவழிக்கவேண்டும். அக்கற்றிச்சனுடைய நெருப்பாக எரிகிற வெயிலினின்றும் மணித்தியாலத்துக்குப் பின் மணித்தியாலமும் நான்குக்குப் பிறகு நான்காக நின்றும் மிகுந்த பொறுமையோடே தன்னுடைய கொட்டானிலே வேலை செய்தாலல்லவா ஒரு நல்ல நேரத்தியான் மூலக்கல்லாகும்.

ஒரு கிறிஸ்தவனும் வேலைசெய்யவேண்டிய கடினமான பொருள்களுண்டு.

உள்ளாயிருக்கிற அவனுடைய பொல்லாத இருதயமும் புறம்பே இருக்கிற பொல்லாத உலகமுமே கற்றிச்சன்போல ஒரு கிறிஸ்தவனுடைய மிகுந்த பிரயாசத்தோடே தனது வேலையைத் தொடங்கிப் பொறுமையுடனையும் ஓயா முயற்சியுடனையும் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற வேலைகளாகிய தன்னுடைய சொந்தமான இருதய சுத்தமாக்குதலையும் கிறிஸ்துவின் இராச்சியம் தன்னோடொத்த மற்ற மனிதருக்குள் விருத்தியாகிறதையும் மிகுந்த பொராட்டத்துடனே முடிக்கவேண்டும். சாத்தானுடைய கொட்டையை இடித்துத் தரையாக்கி நாசம்பண்ணுவதற்கு அனேக அடிகள் தேவையாயிருக்கின்றன. அவனுடைய இராச்சியம் நிலைமைப்பட்ட சில முயற்சிகளினால் லெருவாய்த் தள்ளியழுத்துவதற்குச் சார்ந்த மதினுக்கும் இடிந்த சிவருக்கும் ஒப்பானதல்ல. அவனுடைய அஸ்திபாரம் மனதார் சீர்கேட்டென்னும் கற்பனைமயில் மிகுந்த அகலமாகவுத் தாழ்வாகவும் போடப்பட்டிருக்கிறபடியால் அதைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகவுத் துணுக்கை துணுக்கையாகவும் இடித்து நிரலிப்படுகிற பண்ணவேண்டியது. இப்படிப்பட்ட அமைதியும் பிரயாசையுமான வேலையைச் சயிக்கக் கூடாத சில ஆத்திரமான கிறிஸ்தவர்களுக்குண்டு. அவர்கள் சில ஆத்திரமான அடிகளைச் சாடையாய் அடித்துத் தங்கள் வேலையை விட்டுவிடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் கற்றிச்சன் வேலைசெய்கிற இடத்துக்குப் போய் அவனுடைய பொறுமையையும் விடா முயற்சியையும் சற்றே கவனித்துப் பார்க்கப்பார்க்கையாகில் அது அவர்களுக்கு பிரயோசனமாயிருக்கும்.

கற்றிச்சனுடைய அடிகள் தோர்ந்த அடிகளாய் இருக்கவேண்டும். அவன் எங்கே எந்த இடத்திற் பலத்துடனே அடிக்கவேண்டுமென்றும் எவ்விதமான உளியினாலே அடிக்கவேண்டுமென்று

ம் அவன் அறியவேண்டியது. அன்றியும் அவனுடைய உளியானது வலது புறமாக அல்லது இடது புறமாகச் சாயாதிருக்கிறதோவென்றும், அவன் அடிக்கிற அடிகள் எவ்வளவு பலத்தோடே இருக்கவேண்டுமென்றும் அறியவேண்டும். மோசமான ஒரு அடி அனேக நாளின் வேலையைக் கெடுத்துப்போடுமே. அது போலவே ஒரு கிறிஸ்தவனும் கிறிஸ்தவருக்கு ஆற்றமாக்களை ஆதாயமாக்கிக்கொள்ளும் வேலையில் மிகுந்த ஞானமுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். அன்றியும் அவன் பலமுள்ளவனாகவும் திடமுள்ளவனாகவும் சத்தியமுள்ளவனாகவும் தயிரியமுள்ளவனாகவும் சரியான தீர்ப்புச் செய்துகொடுக்கவும் வயிராக்கியமுள்ளவனாகவும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் இவைகள் எல்லாவற்றையும் விவேகத்திறுந் பதம்பண்ணவேண்டும். எப்போது பலஞ்ச அடிக்க வேண்டுமென்றும் எப்போது லெருவாய் அடிக்கவேண்டுமென்றும் அறியவேண்டும். எக்கச்செக்கமான கிறிஸ்துவேதப் பிரசங்கியானவன் கொஞ்ச வருடக் காலமாக ஒரு மெத்தக் கெட்டுக்காரனாக கற்றிச்சன் மெஸ்திரியானவனிடத்திலிருந்து படிப்பானையாலு அது அவனுக்கு மிகுந்த நன்மையாயிருக்கும். அவன் பராபரனுடைய தேவாலயத்திலுள்ள சீவனுள்ள கல்லுக்களைச் சிதைத்து நாசம்பண்ணுவதைப் பார்க்க கற்றிச்சனுடைய நல்ல நேரத்தியான வேலைநீர்த் கல்லுக்களை உடைத்துப்போவது மெத்த நன்மையாயிருக்கும். அது அவனுக்கும் பிரயோசனமுள்ள வேலையாயிருக்கும்.

கற்றிச்சன் தன்னுடைய ஆபுதங்களை அடிக்க முனைகூட்டிக்கொள்ளவும்வேண்டும். ஒரு முறை ஒரு கற்றிச்சனை நோக்கி நீ உன்னுடைய உளிகளை எந்தெந்த வேலைகளில் முனைகூட்டிக்கொள்ளுகிறாயென்று கேட்டதற்கு ஒவ்வொரு காலையிலுமேயு சொன்னான், இதொரு கிறிஸ்தவனுக்கு நேரத்தியான சூசனை என்று நினைத்தோம். கிறிஸ்தவனுடைய தேவபத்தியானதும் நாளின் பல கவலைகளிலும் வேலைகளிலும் முனைமுகுக்குகிறதினால் ஒவ்வொரு காலையிலும் ஆம் அடிக்கடியும் முனைகூட்ட வேண்டியது. கற்றிச்சனுடைய ஒவ்வொரு காலையிலும் சருமானுட்திலே தன் உளிகளை முனைகூட்டப் போவது போல கிறிஸ்தவனுடைய தனது அமைக்குட்ப்போய்த் தன் தேவபத்தியை முனைகூட்டவேண்டும். அது போலவே தவிர்த்தென்பவா சொல்லுகிறதாவது 'பராபரனே காலையிலே என் சத்தத்தைக் கெட்டீர்; காலையிலே நான் உம்மிடத்தில் ஆயத்தமாய் வந்து காத்திருப்பேன்' சங்கீதம், ௫. ௩.

Sevanga, 1st April.

An occasional Reader
of the Boston Recorder.

உதயதாரகையின் கடிதகாரருக்கு.

"John Silva Padrupillay"—கொழும்பிலிருந்து வரவிடுத்த கணக்குவட்டையைப் பிரசுரசெய்யவேண்டும். அவர்கூட்டபடி அராரியன் நயிட்டை இவ்வருடத் தாரகையிற் பிரசுரசெய்ய இடமில்லை.—தும்புகோணம், லி. ச. சி. கோவில்பிள்ளை, என்பவர கடிதம் வந்துசேர்ந்தது.—Dindigul, "M. Anthony" அனுப்பின கணக்குவட்டையை வாசிப்பதற்கு உலைவைக் கொடுக்கிறபடியாய் பிரசுரஞ் செய்துகொள்ள முடியவில்லை.—வடக்கத்தையிற் கடிதகாரகரறித்துகொள்ள வேண்டியது. வது—நீங்களுமுகுதமெழுத்தும் இலக்கைத்தீவிலுள்ள நாங்களுமுகுதமெழுத்தும் ஒன்றுக்கொன்று சற்றே சொற்ப்பேதப்பட்டிருப்பதால் ஹினியெல் எழுதுங் கடிதங்களை அட்சரசுத்தயாய் எழுதவரவிடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

CONTENTS.

Beschi's spiritual Instruction	69	of government—Madura	73
Cural on Hospitality	-	Overland Intelligence	ib.
Pancha-Tantra-Katei	-	Building of Churches	ib.
Advantage of Temperance	76, 70	Summary of Tamil News	74-75
A Hebrew Tale	-	Answer to an Arithmetical Query	75
Existence of God	-	The death of the righteous	76
To some of our readers	-	Panchangum	ib.
Baptism of a young Brahmin	ib.	The Observer—No. 4.	77-78
Readiness of heathens to receive Christian Instruction	-	Satirical Poem on the superstitions of the Hindus	79
The Duty of imparting Christian Education to the Heathen	ib.	Explanation of a verse requested	ib.
Successful introduction of Christian education at Puna—mistaken fears	-	Answer to an Arithmetical Query	80
		The Stone Cutter	ib.
		To Correspondents	ib.